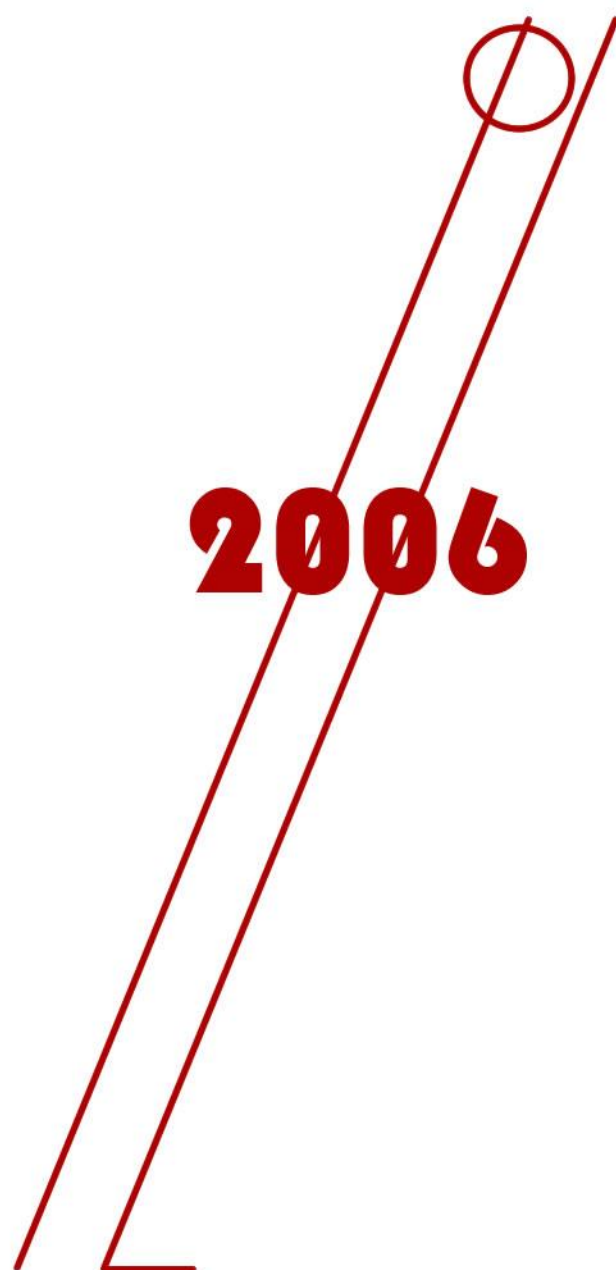

Reader bij de Pinksterlanddagen te Appelscha

Inhoudsopgave

- 2 Inhoud
- 3 Voorwoord
- 4 Jo Wilding en Circus2Iraq
- 6 Anarmerika, anarchisten en orkaan Katrina
- 14 Strafrecht en gevangenis
- 16 Partijpoliziek!
- 21 Woonstrijd! revisited
- 22 Kraken en andere tijdelijke woonvormen
- 23 Laatste kolonie van Afrika: West-Sahara
- 29 Festival 2.Dh5
- 30 Seals
- 30 Workshop van de arrestantengroep
- 31 Steun de Green Scare arrestanten in de VS
- 31 Stop uitlevering Roberto Lopez!
- 33 Clara Meyer-Wichmann (1885-1922)
- 34 Indymedia
- 34 Werving en directe antimilitaristische actie
- 35 Groen Front
- 35 Psychiatrie
- 37 Vrije Bond?
- 38 Filmprogramma
- 39 Bands & Dj's
- 42 Huishoudelijke mededelingen
- 44 Programma schema
- 47 Programma overzicht
- 50 Niet lullen maar actievoeren!

Capitalism is boring.

Let's go to Appelscha.

Voor- woord

In deze reader tref je teksten aan die informatie geven over of als achtergrond dienen bij het programma van de Pinksterlanddagen 2006 die van 2 tot 6 juni in Appelscha plaatsvinden op het terrein 'tot Vrijheidsbezinning'.

Dit jaar zijn er een aantal onderwerpen die er uit springen. In de eerste plaats zijn dat onze Amerikaanse gasten die betrokken zijn bij de anarchistische hulpverlening die op gang is gekomen na de orkaan Katrina in New Orleans en omgeving. Na de PL gaan ze drie weken op tournee door Duitsland, Nederland en België.

Een Engelse clown komt uitleggen hoe ze besloot op eigen houtje oorlogsslachtoffers in Irak te ondersteunen, en hoe ze daarbij zelf de aanval op Fallujah ternauwernood overleefde. Verder is er een flink programma rond het thema strafrecht en gevangenis. Ook staat de woonstrijd dit jaar opnieuw op de agenda. Opvallend is verder dat het aantal workshops op de PL groeiende is en er staat ook het nodige over het culturele programma vermeld. Er zijn wederom huishoudelijke mededelingen opgenomen die er hopelijk toe bijdragen dat de dagen voor iedereen gesmeerd en naar tevredenheid verlopen.

Op de middelste pagina's tref je het voorlopige programma aan. Er zijn vaak bezoekers die spontaan nog van alles organiseren op het moment zelf. Hou daarom het bord naast de kantine in het oog!

De Pinksterlanddagen kennen een lange traditie. De eerste Pinkstermobilisatie vond in 1924 plaats op een terrein bij Amersfoort en was een initiatief van de toenmalige anarchistische jongerenbeweging. De bedoeling van deze jongeren was een krachtige mobilisatie op gang te brengen rond het thema antimilitarisme. De overheid was in opperste paraatheid. Honderden jongeren gaven aan de oproep gehoor. De combinatie van politieke actie,

culturele activiteit en de vorm van een kamp sloeg aan. Na het succes van deze mobilisatie werd later die maand in Appelscha de eerste Revolutionaire Anti-Militaristische Landdag gehouden op een terreintje dat van Staatsbosbeheer werd gehuurd. De opkomst hier overtrof zelfs die in Amersfoort. In de jaren die volgden werden door anarchistische jongeren zowel Pinkstermobilisaties gehouden en in Appelscha Landdagen.

Na 1933 werd het terrein 'tot Vrijheidsbezinning' de vaste thuisbasis van wat inmiddels de Pinksterlanddagen was gaan heten. Het terrein werd aangekocht omdat door de toenemende repressie anarchisten niet meer een stuk bos mochten afhuren. Na de Tweede Wereldoorlog kregen de Pinksterlanddagen een landelijk karakter en groeiden uit tot de belangrijkste anarchistische manifestatie in Nederland.

Dit jaar worden de drieënzeventigste Pinksterlanddagen op het terrein 'tot Vrijheidsbezinning' georganiseerd. Antimilitarisme is steeds een belangrijk thema tijdens de Pinksterlanddagen. Op het welkomstbord aan het begin van het terrein staat niet voor niks "Welkom op ons antimilitaristisch, alcohol- en drugsvrij terrein 'tot Vrijheidsbezinning'.

Dit jaar willen we opnieuw de aandacht vestigen op het vraagstuk rond alcohol en drugs. In onze beweging is dat al lang geen onderwerp van gesprek meer. In de wandelgangen wordt er soms besmuikt op gereageerd; dat bepalen we immers zelf wel! Dit terwijl alcohol en drugs nog steeds veel sociale onrust en ellende in de samenleving geeft. De argumenten van weleer zijn niet van tafel al kan niet meer gesproken worden van een beweging van geheelonthouders waar de toenmalige anarchisten deel van uitmaakten. Op ons terrein is het nog steeds één van de huisregels, alhoewel minder vanzelfsprekend als vroeger.

De reden dat de socialistische en ook anarchistische beweging de geheelonthouding tot norm verhief was simpel: De beweging ondervond hinder van het drankgebruik in tijden van actie en staking. En ook omdat de geheven belasting op drank mede het militarisme financierde. "Voor iedere borrel kocht het leger een kogel".

In het gebouw hangt fier het portret van Domela Nieuwenhuis met daarop het statement:

Een drinkende arbeider denkt niet en
Een denkende arbeider drinkt niet.
Rond 1890 zou het streven naar geheelonthouding
van alcohol in socialistische kring gemeengoed
worden.

In 2006 levert dit onderwerp bijna geen belang-
stelling op, maar er wordt nog steeds verwacht
van bezoekers geen alcohol te nuttigen op het
terrein.

Er wordt echter nog steeds veel gedronken, met
alle maatschappelijke gevolgen van dien. Alcohol
haalt bij veel mensen het slechtste naar boven.
Veel geweld komt tot uiting door alcohol en
drugs: huiselijk geweld, seksueel geweld, straat-
geweld, uitgaansgeweld, zinloos geweld. Het
brengt veel agressie en onverschilligheid met
zich mee. In de kroeg en tijdens acties ontstaan
rare situaties doordat degene die beneveld is
niet meer aanspreekbaar is en van alles denkt
te kunnen zeggen en te flikken. Een soort van
gedaantewisseling treedt op. De volgende dag
kun je degene met een kater ook maar beter niet
tegenkomen, want ook dat brengt raar gedrag
met zich mee.

Argumenten en redenen te over om op die ene
unieke plek in Nederland geen alcohol en drugs
te gebruiken en eens weer even stil te staan bij
wat zo normaal in onze samenleving lijkt te
zijn. En wees eerlijk: je kunt toch best minstens
een aantal dagen zonder?

We wensen iedereen prachtige Pinksterland-
dagen vol inspirerende ontmoetingen, interes-
sante bijeenkomsten, zinvolle gesprekken, sti-
mulerende momenten in een goeie sfeer waarin
iedereen zichzelf kan zijn!

De voorbereidingsgroep

www.pinksterlanddagen.nl

Jo Wilding & Circus2Iraq

Don't shoot the clowns!

Jo Wilding komt zaterdag vertellen over
haar tijd in Irak. Wilding is een Engelse
activiste, clown en zeer begenadigd schrijf-
ster. Ze is op eigen houtje naar Irak getrok-
ken toen haar land daar binnenviel. Met haar
circus trad ze op voor oorlogsslachtoffertjes.
Daarbij overleefde Wilding ternauwernood
de aanval van de Amerikanen op Fallujah.

Het werk van Circus2Iraq heeft een grote the-
rapeutische waarde. Door kinderen in dit oor-
logsgebied te leren jongleren en in aanraking te
brengen met circus acts, leren ze in feite weer
te spelen en weer kind te zijn. Zo brachten Jo en
haar collega's een moment van ontspanning in
een omgeving die soms letterlijk werd beheerst
door uiteengereten lichaamsdelen.

In Fallujah heeft Jo waarschijnlijk haar zwaar-
ste tijd beleefd. Tijdens de grote aanval van
de Amerikanen op deze miljoenenstad lagen er
dagenlang gewonden in de straten, te krijzen van
de pijn. Niemand durfde ze weg te halen, uit angst
voor de Amerikanen. Wilding en haar vrienden
vonden een verlaten ambulance en besloten het
erop te wagen. Binnen enkele uren werden ze door
Amerikaanse snipers van de weg geschoten, hoe-
wel alleszins duidelijk was dat het een ambulance
betraf.

Toen Jo enkele dagen later probeerde weg te ko-

men
uit de
stad, en naar Bagdad
probeerde te komen, werden zij
en haar reisgezelschap ontvoerd door het
Iraakse verzet. Na een angstwekkende tijd
kwam ze met de schrik vrij.

Jo's belevenissen lezen als een jongensroman, met dat verschil dat dit niet verzonnen is, maar echt gebeurd. De slachtoffers zijn echt, de trauma's zijn echt, de uitzichtloze situatie van de mensen daar is echt, het ongelofelijke oorlogsgeweld en het volstrekte gebrek aan respect voor mensenrechten van de geallieerde bezettingsmacht is echt. Wildings verslag is waarschijnlijk het beste antigif tegen Amerikaanse oorlogspropaganda wat er is.

Haar belevenissen zijn inmiddels ook verfilmd. De documentaire "A letter to the Prime Minister" van Julia Guest (71 minuten) zal zaterdag worden vertoond, waarna Jo Wilding zelf aanwezig zal zijn om met ons te praten en eventuele vragen te beantwoorden.

Vanwege problemen met het paspoort van haar baby (!) is de komst van Jo helaas onder voorbehoud!

'Jo was the only one of us foreigners in Iraq who I was absolutely sure was doing something useful. She made thousands of children happy.'
Naomi Klein, author, No Logo

'If you wish to know the real meaning of the phrase "collateral damage", read this book.'
Emma Thompson, actor

'Excellent unembedded reporting.'
Mark Thomas, comedian and campaigner

'When I first heard that clowns were going to Iraq, my feeling was, "That's all they need." But reading Jo's blogs and watching the film A Letter to the Prime Minister, I suspended my prejudices. The therapeutic value of Circus2Iraq is beyond question; and Jo's involvement with the situation, and her ability to illuminate it for the outside world, offer us priceless access. She goes further than most in introducing us to the people our taxes are killing.
But, to be more positive, she also shows us the

courage, resourcefulness and cheerfulness of which human beings are capable. This book is not about missionary zeal, but about being human.'
Jeremy Hardy, comedian and campaigner

'Jo Wilding's honesty, humor, compassion and courage enliven each story she tells. Teetering on stilts, blowing bubbles, and evoking sidesplitting laughter, she reached common ground with ordinary Iraqis. But the title Don't Shoot the Clowns pertains to nearly every paragraph of this extraordinary memoir. Wilding is a gifted writer. I hope her book, when shared widely, will fuel growing resistance to war.'

Kathy Kelly, anti-war activist and co-founder of Voices in the Wilderness

Jo Wildings weblog met al haar verslagen vind je op www.wildfirejo.blogspot.com

Anarmerica

Het anarchistische antwoord op de orkaan Katrina in New Orleans

Nadat eind augustus 2005 de orkaan Katrina in het zuiden van de Verenigde Staten genadeloos toesloeg, zijn Amerikaanse anarchist en andere activisten naar het rampgebied getrokken om hulp aan de slachtoffers te verlenen. Waar de officiële hulpverlening volslagen faalde, slaagde de anarchistische hulpverlening er met behulp van achtergebleven bewoners wel in het vertrouwen van de mensen te winnen. Vooral in en rond New Orleans slaagden de anarchist in een zekere infrastructuur op te bouwen gebaseerd op distributie van hulpgoederen, medische voorzieningen, communicatiemiddelen en mobiele keukens. Hoewel deze voorzieningen op bescheiden schaal functioneren, is het bereik ervan verassend groot.

Twee Amerikaanse vrouwen, Jenka en Naomi Archer, die vanaf het begin van deze hulpoperatie hierbij betrokken zijn geweest komen nu naar de Pinksterlanddagen om te vertellen over hun ervaringen ter plekke.

New Orleans

Dat juist New Orleans het centrum werd van de hulpverlening 'van onderop' had verschillende redenen. Behalve dat de stad de blikvanger werd van de rampspoed die Katrina bracht in een gebied zo groot als Groot-Brittannië, is het een van de armste steden van Amerika. Meer dan een kwart van de mensen leeft er in armoede. Dat betekent dat ze per jaar minder dan 14 duizend dollar hebben te besteden. Tachtig procent van hen is zwart.

New Orleans kent van oudsher ook een alternatieve politieke cultuur. Een van degenen die deel uitmaakt van deze scene en tijdens Katrina niet vertrok, was de ex-Black Panther Malik Rahim. Hij is een actief lid van de Groene Partij namens welke partij hij aan de laatste gemeenteraadsverkiezingen meedeed. De wijk waar hij woonachtig is, Algiers, raakte als enige niet overstroomd en bleef beschikken over stromend water. Van meet af aan heeft Rahim zich ingezet om alternatieve vormen van hulpverlening op te zetten omdat vrijwel meteen duidelijk was dat de

autoriteiten
naliëten de organisatie hiervan adequaat op te zetten.

Rahim noemde het falende overheidsoptreden crimineel en maakte duidelijk dat Algiers in staat was geweest 40.000 mensen onderdak te bieden in parken en scholen. Er werd echter geen gebruik van gemaakt, terwijl overlevenden elders in de stad omkwamen door gebrek aan voorzieningen. Dat de staat 100.000 mensen als ratten liet verdrinken en tenminste 20.000 mensen aan hun lot werden overgelaten in het als opvangvoorziening functionerende Conventiecentrum van New Orleans zonder middelen en zonder hulp, werd weldra alom bekritiseerd door anarchistische en aanverwante groepen. Ondertussen legde de regering haar prioriteit bij het inzetten van talloze ordebewaarders waaronder legereenheden die in Irak hadden gediend, de National Guard en particuliere beveiligingsbedrijven uitgerust met semi-automatische wapens. Deze moesten ondermeer voorkomen dat mensen voedsel namen uit plaatsen waar het anders zou verrotten. New Orleans veranderde in een militaire zone.

Food Not Bombs

Binnen een week nadat de orkaan Rita haar verwoestende werk had verricht, maakten tal van alternatieve groepen en basisorganisaties zich op om mensen, hulpgoederen en materialen naar het getroffen gebied te sturen. Dit gebeurde mede omdat de regering en de officiële hulpverlening niet bij machte bleek de slachtoffers van de ramp daadwerkelijk te ondersteunen. De eerste anarchistische groep die de slachtoffers van de orkaanramp in het zuiden van de VS steunde was de Amerikaanse tak van Food Not Bombs. Zij koken doorgaans gratis voor thuis- en daklozen, maar hadden in de VS reeds eerder in tijden van nood de voedselvoorziening voor hun rekening genomen in rampgebieden. Groepen van de organisatie uit Houston, Austin, San Antonio Jackson, Pensacola, Memphis en andere zuidelijke steden kookten voor vluchtelingen afkomstig uit het rampgebied, terwijl anderen van de organisatie naar het gebied zelf trokken met voedsel en apparatuur.

Tien-
tallen
mensen uit de gehele
VS zochten contact met Food Not

Bombs om te vragen wat ze konden doen om de slachtoffers te steunen. Het resulteerde in busladingen vol met spullen en vrijwilligers uit Chicago, Indianapolis, San Francisco, Pittsburgh, New York, Philadelphia, Oberlin, Boulder, Madison, Los Angeles, Minneapolis, Dayton, Hartford, Tucson en Saint Petersburg.

Vrijwilligers uit het westen van de VS trokken naar Houston waar tienduizenden vluchtelingen uit New Orleans naartoe waren overgebracht. In Houston werd een keuken in bedrijf genomen buiten het Convention Center, waar duizenden vluchtelingen waren ondergebracht. Vrijwilligers aldaar trachtten een FM-zender op te zetten in het Astro dome, een andere opvangplek en reikten radio's uit aan zo'n tienduizend mensen. De autoriteiten stonden de zender echter uiteindelijk niet toe.

Uit het oosten van het land gingen de vrijwilligers van Food Not Bombs naar Baton Rouge en Covington, beiden gelegen in de staat Louisiana. In Covington trachtte het Rode Kruis de keuken van Food Not Bombs te sluiten, terwijl daar drie maal daags 1000 warme maaltijden werden verstrekt. De officiële organisatie zag haar monopolie aangetast. Het smaakt van Food Not Bombs smaakt echter vele malen beter dan de voorverpakte MRE's (Meals Ready to Eat) die door de officiële hulporganisaties worden uitgereikt.

Vanuit de overweging dat het waarschijnlijk een langdurige crisis zou worden, namen de groepen zich voor de betrokkenen te leren hoe ze zelf hun eigen Food Not Bombs-groep kunnen organiseren. Zodoende zouden ze in staat zijn langdurig steun te verlenen. De groep moedigt de vluchtelingen dus aan zelf deel te nemen aan het koken, uitserveren en het inzamelen van het voedsel. Hun deelname wordt gezien als een van de meest therapeutische zaken die de groep kan bieden.

Infoshop

De anarchistische groep Infoshop, wereldwijd vermaard vanwege haar zeer informatieve website, was

de volgende anarchistische groep, die startte met een steunactie voor de slachtoffers van de orkaanramp Katrina. In samenwerking met de organisatie Mayday DC, die zich bekommert om huisvesting van kwetsbare groepen in Washington, stuurde Infoshop een van zijn vrijwilligers naar de Golfkust, zoals de Amerikanen het getroffen gebied aanduiden. Aldus vertrok Jamie "Bork" Loughner met een gehuurde truck vol geladen met voedsel en spullen naar New Orleans. Het motto van deze actie is: "Lets put our mutual aid (wederzijdse hulp) where our mouths are" en laat zien dat mensen elkaar kunnen helpen zonder overheids hulp. Op de website van Infoshop wordt sindsdien geld ingezameld voor deze steunactie.

Met de bus van de anarchistische groep Infoshop en Mayday DC die tevens allerlei medische spullen bevatte, reisden ook twee dokters mee. Bovendien ging er een tweede bus op pad met hulpgoederen, waaronder waterfilters, kleding en apparatuur dat op zonne-energie werkt. Een derde grote truck met spullen vertrok vanuit Ashville. Daaraan werkten verschillende restaurants en individuen mee, waaronder leden van Anarchist People of Color.

Uiteindelijk arriveerde de hele karavaan van Infoshop ondanks de evacuatiedreiging en toegangscontrole zonder problemen in de wijk Algiers, waar Malik Rahim zich bleef bekommeren voor de komst van alternatieve hulp aan deze buurt waar de officiële hulp uitbleef.

Meteen bij aankomst hielpen de vrijwilligers, die betrokken zijn bij de hulpverlening van de moskee in de wijk de groep met het opzetten van hun medische post die aanvankelijk in een tent werd ondergebracht. Het was de eerste vorm van medische hulp die in Algiers plaatsvond na de orkaan. Zodra de tent stond opgesteld, meldden de eerste mensen zich voor tetanusprikken, medicijnen voor de bloeddruk en insuline. Op dat moment (10 september) lagen er nog steeds dode lichamen in de straten.

Inwonerster Imanda Brown van de wijk zei: "De situatie is diametraal. Er is een gebrek aan gezondheidszorg. Onze eigen stadsbestuurders helpen niet, ze maken de situatie alleen maar erger. Ze brengen geen voedsel noch voorzien ze in enige vorm van gezondheidszorg. De inwoners zijn afhankelijk van mensen van buiten. De kinderen

hebben hulp nodig. Mensen uit andere delen van de stad stromen de wijk in. Helpt de regering nu de mensen of hindert ze de mensen juist? Wat zijn hun beweegredenen?"

"Ze zeggen dat ze mensen helpen, maar je moet een nummer bellen voor hulp. Maar hoe moeten mensen zonder telefoon een nummer bellen om hulp te krijgen? Mensen in de wijk geven hun eigen spullen om elkaar te helpen. Onze wijk is afgegrensd. Je hebt een identificatiebewijs nodig om te reizen, maar hoeveel mensen hebben zo'n bewijs? De avondklok hindert de acties om hulp en spullen aan te voeren. De regering doet thans niets en deed in het verleden ook niets om ons te helpen. We zijn erg blij dat sommige mensen zich wél bekommeren."

"Er is geen verzekering voor de mensen. Ze drukken mensen in de marge. Ze stemmen op mensen die zorgen voor de mensen met geld. Die mensen zitten in hun comfortabele woningen en zetten geen wijkcentra op. De mensen hier hebben geen geld om hun bestaan opnieuw op te bouwen."

Het medisch team van Infoshop/Mayday groeide snel uit tot een gezondheidscentrum dat opereert onder de naam Common Ground Relief. Het team van de groep telde aanvankelijk drie personen en ontbeerde doktoren die de juiste medicamenten kunnen krijgen en recepten kunnen schrijven. De groep beperkte zich tot eerste hulp en verzorgde voor de wijkbewoners een medische training. Weldra zou het centrum versterkt worden met medici waaronder doktoren afkomstig uit de hele VS en zelfs daarbuiten.

Het anarchistische project Emergence Broadcasting System (EBS) uit New York trok vervolgens naar New Orleans om er draadloze communicatiesystemen aan te bieden aan de vluchtelingen van de orkaanramp. De groep stelde zich ten doel mobiele informatiepunten op te zetten zodat de getroffen mensen toegang tot internet, e-mail en telefoon zouden krijgen. EBS constateerde terecht dat de vluchtelingen nauwelijks toegang hebben tot internet waar talloze informatie te vinden is over alternatieve hulpprojecten die inmiddels zijn opgezet, alsmede zoeksystemen voor vermiste familieleden.

De groep wilde vooral de getroffen mensen bereiken die genegeerd en verkeerd worden voorgelicht door de officiële hulpkanalen.

Ge-
tracht
werd op deze manier
vluchtelingen te verbinden met
de talloze mensen die bereid zijn om hen
te helpen. Daartoe werden ondermeer
draadloos internet en satelliet telefoon
aangeboden.

Algiers

Vanaf midden september concentreerde de anarchistische en alternatieve hulpverlening zich met name op de wijk Algiers, gelegen op de westelijke oever van de Mississippi. Zelfs soldaten van het aanwezige leger leverden spullen aan de alternatieve hulporganisatie in de wijk in de wetenschap dat deze hier goed terecht zullen komen. Inmiddels was het duidelijk geworden dat er zo'n 1000 mensen in de wijk waren achtergebleven. De bewoners uit deze wijk mochten als eerste in New Orleans terugkeren op grond waarvan de verwachting werd uitgesproken dat het beroep op de alternatieve hulpverlening slechts verder zou toenemen. Er is vooral behoefte aan geld. Kleren en voedsel zijn voorlopig voldoende voor handen.

Behalve een eigen website was er in Algiers inmiddels ook een lokale FM-radiostation de lucht ingegaan onder de naam "The Battle for Algiers". Het medische team van de anarchisten van Mayday DC en Infoshop helpen dagelijks zo'n honderd mensen en geven voorlichting omtrent het gezond blijven onder de moeilijke omstandigheden. Zelfs militairen, functionarissen van de officiële hulpverleningsorganisaties FEMA (Federal Emergency Management Agency) en het Rode Kruis sturen mensen naar de tent waar mensen voor allerlei kwalen behandeld kunnen worden. Het leger doneerde drie trucks vol met spullen.

Het Common Ground Collectief in de wijk Algiers die de alternatieve hulpverlening organiseert, kreeg gaandeweg een enorme respons. De groep ontving midden september meer dan 500 telefoontjes per dag en kreeg meer dan 5000 dollar in twee dagen. Talrijke individuen en groepen kwamen langs, waaronder bekende Amerikanen als Cindy Sheehan en Naomi Klein. Verpleegsters, die hun werk bij het Rode Kruis in de steek hadden gelaten vanwege een bedroevende gang van zaken in deze organisatie, sloten zich bij het project aan.

Het
toppunt van
erkenning deed zich voor
toen het Amerikaanse leger de anarchisten vroeg mensen af te staan om een eigen medische kliniek op zetten! Michael Kozart, een arts van het San Francisco General Hospital, die als vrijwilliger bij de Common Ground Kliniek werkt, vroeg zich daarop af waarom het leger hen niet helpt met het vervoeren van mensen, het leveren van medicijnen, fondsen en man schappen, die dan getraind kunnen worden in het verlenen van medische basiszorg. "We hebben geen mensen in gevechtstenuë nodig om gezondheidszorg te bieden. Niemand wil zorg krijgen van mensen in militaire uniformen die rondrijden in nieuwe Humvees. Ze jagen de mensen schrik aan."

Regelmatig vinden er in Algiers en andere wijken grote schoonmaakacties plaats door de vrijwilligers en de bewoners. Hoewel van overstroming geen sprake was, lag de buurt vol met gebroken glas, vuilnis en afgebroken takken. Voorts werd er een keuken geopend die dagelijks 300 tot 400 mensen voedt. Vijfhonderd persoonlijke hygiëne kits werden aan de inwoners uitgereikt met daarin ondermeer persoonlijke verzorgingsmiddelen als zeep, tandpasta en dergelijke. Het internationaal geörienteerde Common Ground Collectief hanteert als motto: "We are doing whatever it takes to fill the void of the needs that exist."

Het Negende District

Behalve in de wijk Algiers begonnen anarchisten zich vanaf eind september ook te roeren in het Negende District (9th Ward). Deze zwaar getroffen en ondergelopen wijk kende van oudsher een sterk vertegenwoordigde alternatieve cultuur. Leden van zes Food Not Bombs collectieven uit Arizona en Connecticut verlegden op vrijdag 16 september hun basis naar deze wijk vanuit Covington, waar veel vluchtelingen werden opgevangen. Net als in Algiers werd hier een Common Ground Collectief tot stand gebracht, waar Food Not Bombs mee samenwerkt.

De groep kookt twee keer per dag voor de gemeenschap, terwijl daarnaast ook spullen en warme maaltijden naar achterblijvers in verschillende

buurten worden gebracht. Het centraal in de wijk gelegen Desire House in de 714 Desire Street biedt onderdak aan een keuken, een medisch centrum, informatiepunt en distributiecentrum.

De enkele honderden achtergebleven bewoners in de 9th Ward hadden tot de komst van Food Not Bombs geen enkele hulp ontvangen. Van de tien mensen die warm eten kregen, waren er negen die voor het eerst sinds de storm, drie weken daarvoor, weer eens een warme hap te eten kregen. Dit terwijl er ook in deze buurt een massieve aanwezigheid was van politie en leger in deze wijk. Het Common Ground Collectief in deze wijk wordt actief ondersteund door die in Algiers.

**Let's cut ourselves free
from
AUTHORITY**

Waveland

Behalve in New Orleans trokken anarchistische en alternatieve hulpverleners ook elders het rampgebied in. Een bijzonder en grootschalig ondersteuningsproject kwam

tot stand in het toeristische kustdorp Waveland (Mississippi). In dit kustgebied trok Katrina landinwaarts. Toen de storm met orkaankracht vier toesloeg, reikten golven van ruim tien meter zo'n acht kilometer ver. Hele huizen werden opgepakt en compleet vernietigd. Zo'n tienduizend mensen in zes dorpen werden midden in de nacht overvallen.

Op een parkeerplaats hebben verschillende basisgroepen keukens en distributiepunten van hulpgoederen opgezet. Generatoren zorgen voor elektriciteit. In de wijde omgeving is dit de grootste hulpactie, die tot ver in september uitsluitend door vrijwilligers werd verricht. Het is een bont gezelschap van Rainbow-activisten die met hun gezinsbussen zijn gekomen, Food Not Bombs, kerkelijke groepen en enkele tientallen kleine groepen afkomstig uit alle windstreken van de VS, die de achtergebleven mensen in Waveland ondersteunen. Het lokale parkeerterrein staat vol met tenten en voorraden. Er wordt eendrachtig samengewerkt om drie warme maaltijden per dag te bereiden. Het parkeerterrein ter grote van een voetbalveld staat vol met spullen die gratis worden weggegeven.

Drie mensen uit Bastrop (Texas) reden met een vrachtwagen met spullen een dag na de storm naar Waveland en troffen daar een uitgestorven dorp aan. Terwijl ze hun spullen uitlaadden, kwamen de mensen verdwaasd uit het bos. De kracht van de storm was zo sterk geweest dat kleren letterlijk van het lijf werden gescheurd. Velen zwierven in de bossen die volgestroomd waren met water, benzine, wrakstukken en vuilnis. Het hele gebied moet dringend worden opgeruimd en schoon gemaakt.

De mensen uit Bastrop streden ervoor spullen aangevoerd te krijgen, terwijl andere groepen eveneens arriveerden. Officiële hulpverlening viel hier niet te bespeuren. Het Rode Kruis arriveerde weliswaar en zette voor korte tijd een distributiepunt voor hulpgoederen spullen op, maar vertrok weer snel. Enkele dagen daarna arriveerde een Rainbow gezinscaravan, die een grote keuken op het parkeerterrein opzette alsmede verschillende tenten. Deze mensen zijn vooral bekend van hun jaarlijkse kampen met een hoog hippiegehalte en een voorliefde voor de cultuur van de Indianen. In korte tijd serveerden ze dagelijks maaltijden voor meer dan 2000 mensen en dat zijn ze tot op de dag van vandaag blijven doen.

Het aantal eters is gestegen tot 4000, omdat verschillende inwoners terugkeerden naar het dorp. Ze noemen zichzelf REMA, Rainbow Emergency Management Assembly en zijn gewend voor grote groepen te koken onder minder ideale omstandigheden. Ze verrichten verbazingwekkend werk. Mensen uit de hele regio zijn er thans van afhankelijk. De groep Organic Valley uit LaFarge (Wisconsin) levert veel voedsel en zorgt voor de logistiek van deze keukens. Zelfs het leger wordt gevoed door de Rainbow-keukens!

De officiële hulpverleningsorganisatie FEMA arriveerde weliswaar in Waveland, maar haar functionarissen hadden geen idee hoe al deze mensen te helpen.

Arjay Sutton is een van de Rainbowmedewerkers: "We zijn hier om te dienen, te luisteren en te inspireren. We werken 16 tot 20 uur per dag en hopen dat wat meer goede vrijwilligers hier naar toe zullen komen. Vandaag hebben we 800 warme ontbijten, 3000 warme lunches en 500 warme avondmaaltijden gemaakt. Iemand heeft het vrachtgedeelte van een truck vol met voedsel op het parkeerterrein achter gelaten. De FEMA wil dat we als een 'fuik' gaan fungeren, wat dat ook moge betekenen. Wij voeden iedereen die komt en geven alles weg in onze Wall Less Mart (een parodie op de bekende supermarktketen in de VS) waar alles gratis is en hebben een luisterend oor als dat nodig is."

"Ik weet niet hoe lang we hier zullen blijven, maar veel mensen zijn van ons afhankelijk. Voor zover bekend is er in een straal van 50 kilometer geen restaurant of winkel te vinden en niemand heeft elektriciteit of gas om een koelkast aan te sluiten of sowieso kookgerei. Ik heb weinig hoop dat dit de komende maanden zal veranderen, omdat alle huizen overstroomd zijn geweest en de meeste gedoemd zijn tegen de vlakke te moeten gaan. Bijna niemand heeft hier een auto, de meeste zijn verdwenen in de storm."

Sutton meldde in september dat zwaar materieel om de door de orkaan veroorzaakte puinhopen daadwerkelijk op te kunnen ruimen niet waren gearriveerd. Het verhaal gaat dat het lokale bestuur

dit
tegen-
houdt omdat een
politiek bevriende ondernemer
de contracten hiervoor wenst binnen te
slepen. Het bedrijf van de beste man is
echter compleet van de aardbodem verdwe-
nen.

Sutton: "We zijn niet toegerust om met de
politiek om te gaan. Maar we zijn wel in
staat om deze fantastische, gewone mensen
te voeden en enig comfort te bieden, die net
zo zijn als jij en ik en op een plek wonen
zoals jij woont. Ik kijk hen aan als ze ons be-
danken en antwoord, 'Je zou hetzelfde voor
ons hebben gedaan'."

Orkaan Rita

De orkaan Rita die eind september de kust
van Texas en Zuidwest Louisiana teisterde,
zorgde voor een vergroting van het rampge-
bied. Het anarchistisch hulpproject in Algiers
stelde op voorhand dat er mensen en medici
nodig waren, alsmede vrachtwagens, busjes,
boten en aanhangmotoren, regenkleiding en
uitrustingen waarmee noodhulp kon worden
verleend. Vrijwilligers die wensden te komen,
wordt aangeraden identificatiebewijzen mee
te nemen vanwege de te verwachten inzet van
militairen en andere ordebewakers. Langdurige
en hevige regenbuien die aan de orkaan Rita
vooraf gingen, leidden in New Orleans opnieuw
tot dijkdoorbraken. Lager gelegen stadsdelen
zoals de 9th Ward overstroomden opnieuw. De
wijk was pas net droog gepompt. Volgens een
woordvoerder van burgemeester Ray Nagin zou-
den er geen bewoners meer in de wijk verblijven.
Het anarchistische centrum Common Ground
meldde echter dat er zo'n 80 mensen waren ach-
tergebleven.

De Common Ground groep uit de wijk Algiers
in New Orleans trok na deze orkaan meteen naar
het getroffen gebied in het zuidwesten van de
staat Louisiana. Vijfenzeventig kilometer ten zuid-
westen van New Orleans ligt het Houma Naviga-
tion Canal, een 55 kilometer kaarsrecht gegraven
kanaal dat van de Golf van Mexico naar het kleine
stadje Houma in Terrebonne Parish voert. Het
kanaal passeert verschillende kleine vissersdorpen
die deels in het moerassige gebied liggen. Klei-
nere vaarten en sloten verbinden de dorpen met

het kanaal en de Golf. Toen de orkaan Rita de kust
van Louisiana raakte, blies de storm een muur van
water in dit gebied waardoor duizenden vierkante
kilometers onder water kwamen te staan. Wind
vanuit het zuiden zorgde er voor dat het water
daar dagenlang bleef staan.

Vanuit het kanaal overspoelde een vloed aan mod-
derig water van een paar meter hoog de vissers-
dorpen. Het dorp Dulac waar een grote indianen-
gemeenschap van de Houma's woont werd hard
getroffen. Hun dijken bezweken net als in New
Orleans, hetgeen te wijten is aan een gebrek aan
financiële middelen om de dijken te onderhouden.
De begroting van Bush in 2006 heeft geen geld
gereserveerd voor beschermingsmaatregelen
tegen de vloed, ondanks een verzoek van het
Ingenieurscorps van het Amerikaanse Leger om
hiervoor 10 miljoen dollar ter beschikking te
stellen.

Duizenden mensen verloren hun huizen en zijn
verstoken van inkomsten. Het is onzeker hoe de
visserij er voor zal staan wanneer het water zich
heeft teruggetrokken. Een economische ramp
voor de getroffen ligt mogelijk in het ver-
schiet. Het Terrebonne gebied is bevolkt met
de bruine en zwarte werkende klasse, Cajun en
oorspronkelijke Amerikanen, die een leven ken-
nen van hard werken in de visserij.

De Common Ground groep reed de eerste da-
gen na orkaan Rita met zes vrachtwagens naar
de kleine dorpen Ashland, Bayou Calliou en
Dulac. Ook zond Common Ground een team
naar Lake Charles en de omliggende dorpen
om te kijken waar er in dit getroffen gebied
behoefte aan was. Een medisch team van twee
personen van de groep reisde mee met de
vrachtwagens en behandelde vooral geïnfec-
teerde snij- en schaafwonden. Het anarchis-
tische hulpverleningsproject was één van de
eerste die sommige gemeenschappen in het
Terrebonne gebied ondersteunde.

De groep slaagde er snel in om goede con-
tacten te leggen met personen en groepen
in dit deel van het rampgebied. Er werd veel
water verstrekt, en dozen voedsel en luiers
uitgereikt. Er waren bij lange na niet vol-
doende persoonlijke hygiënekits voor han-
den om tegemoet te komen aan de behoefte
die er ter plaatse was. Ook aan schoonmaak-
spullen om alle modder te verwijderen,
heerste een groot gebrek. Common Ground

vroeg daarop aan het Rode Kruis om deze mid- delen ter beschikking te stellen aan de groep voor verdere distributie aan de getroffen. Na door te zijn verwezen naar het centrale distributiepunt, kreeg men doodleuk te horen dat indien hun hulp gewenst was, de groep wel gebeld zou worden!

De indianenstammen van de Houma, Pointe-au-Chien en Biloxi Chitimacha in Zuid-Louisiana leveren een aanzienlijke strijd om hulp hun kant op te krijgen. Er bestaat vrees dat zonder onmiddellijke steun in de vorm van ouderenzorg, schoonmaakwerkzaamheden, het repareren van beschadigde huizen mensen zullen wegtrekken uit het gebied waardoor het voortbestaan van de indianengemeenschappen zelf in het geding komt. De beschadigingen aan boten en havens vormt een groot economisch probleem waardoor de vele vissers niet in hun inkomen kunnen voorzien.

Huisuitzettingen

In de loop van oktober werd in verschillende plaatsen in het rampgebied duidelijk dat huisbazen hun huurders op straat willen zetten. De strijd om onroerend goed brandde los en vindt deels haar oorzaak in de wens van eigenaren om meer geld voor hun huizen te vragen op grond waarvan de oude huurders dienen te vertrekken. In het kustgebied spelen andere financiële belangen. Het is lucratief de grond die zich op korte afstand van het water bevindt, voor iets anders te gebruiken dan voor het innen van lage huurprijzen.

De eerste huurders die met huisuitzetting werden bedreigd bevonden zich in Biloxi (Mississippi) waar bewoners in een tweetal straten te horen kregen dat hun huizen te zeer aangetast zouden zijn door de overstromingen die gepaard gingen met de orkaan Katrina. De bewoners die moesten vluchten voor de orkaan en daarna terugkeerden, kregen eind september brieven overhandigd waarin 'met grote droefheid' werd aangekondigd dat de huizen voor het einde van de maand dienden te worden ontruimd.

Deze aankondiging was verzonden door Jordan Development, een klein bedrijf dat de eigenaar is van de meeste van de veertig huizen in beide straten waar uitzetting dreigde. De brief vermeldde dat het bedrijf handelde op last van de FEMA en verzekeringsinspec-

teurs.

Door toedoen van de wateroverlast zouden schadelijke en giftige schimmels in de muren groeien, alsmede onder de huizen, in de kelders en op onzichtbare plekken.

Woordvoerder Eugene Brezany van de FEMA in Mississippi ontkende echter dat zijn organisatie zich met uitzettingsbevelen bezig zou houden en stelde dat de FEMA hiertoe evenmin gerechtigd is.

Geen van de huurders is echter van plan om te wijken. De elektriciteit werkt weer en de muren zijn met bleekwater behandeld. Een tweede brief werd door de bewoners ontvangen waarin stond vermeld dat de huizen op de nominatie staan om te worden gesloopt! Iedereen die in de panden woont of in de nabije omgeving van de onderkomens verblijft, loopt kans te worden gearresteerd wegens ongeoorloofd verblijf.

Eleanor Jordan van Jordan Development, die de brieven heeft ondertekend, zegt dat ze juist correct probeert te handelen. "Het is niet zo dat ik ze op straat gooi, ik ben niet verantwoordelijk voor de orkaan of schimmels en ik heb niemand uit huis geplaatst. Het is in het belang van de huurders dat ze eruit gaan. Het wordt niet ingegeven door winstbejag. Het is een hele trieste situatie."

Voor wat betreft het citeren van de FEMA, wijst ze er op dat medewerkers van deze organisatie haar er op gewezen hadden dat de huizen niet langer veilig zijn. De huidige huurders van mevrouw Jordan betalen maandelijks tussen de 75 en 225 dollar aan huur. Hoewel ze vertelt geen plannen te hebben om de grond opnieuw te ontwikkelen, vertelt haar manager Kenny Langlais dat hij hoopt dat er nieuwe huizen worden gebouwd met een huur van 500 dollar per maand.

Daarna speelt de kwestie van huuropzeggingen ook in New Orleans en andere plaatsen. Het leidde ertoe dat onder de vleugels van het Common Ground initiatief in Algiers een collectief werd opgezet dat zich actief tegen de huisuitzettingen keert. Inmiddels heeft deze groep haar eerste successen geboekt en kunnen sommige huurders hun huidige woningen blijven bewonen.

Juridische strijd

De laatste ontwikkeling in New Orleans betreft de totstandkomen van een juridisch collectief dat geformeerd werd onder de veelzeggende naam NOLAW, New Orleans Legal Action Workers. De groep houdt zich bezig met toezicht op de politie (copwatch), mensen wijzen op ken-je-rechten, maar zal zich ook inspannen voor het opzetten van bureau's voor rechtshulp.

Een van de betrokkenen bij dit project is de anarchiste Jamie 'Bork' Loughner van het Infoshop-collectief, die sinds begin september in New Orleans werkzaam is gebleven. Zij meldt dat er zich veel gevallen hebben voorgedaan van misbruik door de politie, maar ook door het rechtssysteem zelf. Het is het niet alleen een kwestie van grof gedrag van de politie wanneer een verdachte wordt opgepakt, maar het gaat ook om illegale arrestaties, rechters die standaard iemand schuldig verklaren, het ontbreken van een behoorlijke rechtsgang, het weren van publiek bij hoorzittingen en rechtszaken gedurende de weken na de orkaan.

Opnieuw een voorbeeld dat laat zien hoe anarchisten in het rampgebied van de orkanen Katrina en Rita zijn betrokken bij de sociale wederopbouw van plaatselijke gemeenschappen die zwaar zijn getroffen. Ze doen dat vrijwillig in samenwerking

met bewoners en direct betrokkenen op een gelijkwaardige basis met geen andere bedoeling wederzijdse hulp daadwerkelijk in praktijk te brengen. Ze bekommeren zich om een arm en zwart deel van de VS die door de officiële hulporganisaties en de staat in de steek worden gelaten. Voorwaar een mooi staaltje van een nieuw anarchisme van de daad!

Arie Hazekamp

De anarchistische hulpverlening concentreert zich rond het Collectief Common Ground: www.commongroundrelief.org

Veel nieuws en berichten uiteraard op Indymedia New Orleans: <http://neworleans.indymedia.org>
Naomi Archer hield lange tijd een weblog bij over haar ervaringen in New Orleans en omgeving: <http://realreports.blogspot.com>

Help een handje! Steun Amerikaanse anarchisten in hun hulpactie voor de slachtoffers van de orkaanramp Katrina.

De Vrije Bond is een inzamelingsactie gestart om de Amerikaanse anarchisten in hun hulpactie voor de slachtoffers van de orkaanramp financieel te ondersteunen.

Amerikaanse anarchisten hebben na de orkaan Katrina verschillende alternatieve hulpprojecten in het rampgebied opgezet in samenwerking met achtergebleven bewoners en andere basisorganisaties, die op een vergelijkbare wijze werken.

Het gaat om het bieden van medische zorg, het bereiden van maaltijden, het aanleggen van communicatiemiddelen (internet, lokale radio, telefoonverbindingen) en het distribueren van allerlei ingezamelde spullen, die het overleven in het getroffen gebied mogelijk maken. Nog steeds schiet de Amerikaanse overheid zwaar tekort. In veel gebieden ontbreekt tot dusver elke hulp. Waar hulp wel is gearriveerd, functioneert deze gebrekkig of slecht. Bewoners worden afgeschrikt door het militaire karakter van de officiële hulpverlening.

De anarchistische hulpverlening van onderop werkt volstrekt belangeloos met vrijwilligers, die op een gelijkwaardige manier direct samenwerken met bewoners en hun organisaties. Alle (financiële) middelen gaan rechtstreeks naar de alternatieve hulpprojecten. De hulp komt met name de arme zwarte bevolking ten goede.

De anarchistische hulpprojecten hebben

vooral behoefte aan geld om hun werkzaamheden voort te kunnen zetten en roepen op hen met donaties te steunen.

Vandaar dat de Vrije Bond een inzamelingsactie is gestart om de Amerikaanse anarchisten in hun hulpverlening van onderop financieel te ondersteunen.

Help een handje en toon je solidair met het 'anarchisme van de daad' van onze makkers in de Verenigde Staten!

Maak een bedrag over naar girorekening 7660436 ten name van de Vrije Bond

Solidariteitsfonds, Postbus 9220, 5000 HE Tilburg onder vermelding van "Anarmerika".

De opbrengst komt ten goede aan het project van Infoshop News (in samenwerking met Mayday DC en leden van Asheville Anarchist People of Color), die in de wijk Algiers (New Orleans) een gezondheidscentrum hebben opgezet en Food Not Bombs, die op verschillende locaties maaltijden verstrekken.

Vanuit het buitenland kan kosteloos geld overgemaakt worden door de volgende codes te gebruiken: Iban is NL74PSTB0007660436 en Bic (ook wel Swift) is PSTBNL 21.

Straf- recht en gevangenis

Over verharding van de gevangenisindustrie, en alternatieven voor strafrecht en opsluiting

Het huidige gevangenisbeleid in Nederland kenmerkt zich door verharding en versobering. De schijn van resocialisering wordt met de bezuinigingen op de reclassering helemaal losgelaten. Gevangenen worden geconfronteerd met een soberder regime dat inhoudt dat ze meer uren per dag op cel doorbrengen, minder tijd voor recreatie en beperktere onderwijsmogelijkheden hebben. Ook worden gedetineerden sinds een jaar veelal met z'n tweeën op een cel geplaatst. Daarbij heeft het ministerie van justitie nu het plan opgevat de gevangenisbevolking verregaand te classificeren. Ze zou moeten worden opgedeeld in drie groepen, te weten preventief gehechten, kort gestraften (tot 4 maanden) en lang gestraften (langer dan 4 maanden). De gevangene wordt hierbij verantwoordelijk voor 'eigen gedrag'. Goed gedrag wordt beloond en 'wangedrag' bestraft, bijvoorbeeld met nog minder bezoek. De zoveelste hervorming binnen het instituut gevangenis roept de vraag op hoe de gevangenis als meest belangrijk sanctiesysteem binnen de westerse maatschappijen zichzelf heeft weten te vestigen. Nog belangrijker is de vraag hoe zij zich, ondanks alle kritiek, weet te handhaven. In twee inleidingen met discussie zal hier op ingegaan worden.

1. Twee eeuwen gevangenis

In de westerse wereld vormen de gevangenis en het gevangenisstelsel een van de meest verborgen en tegelijkertijd aanwezige aspecten van de samenleving. Iedere dag worden we geconfronteerd met de retoriek van het strafrecht. In kranten, tijdschriften en andere media wordt bericht over criminaliteit, justitiële vervolging en bestrafing. De duur en vorm van de detentie worden be-

discussieerd.

De detentie zelf niet.

De gevangenis blijft bij uitstek het middel om te straffen en wordt niet in twijfel getrokken. De discussies blijven conventioneel en beperkt, en diepgang wordt afgekappt met de dooddoener 'en wat wil jij dan doen met moordenaars en verkrachters?'

De gevangenis in zijn huidige vorm is in de achttiende eeuw ontstaan. In deze eeuw vonden in West-Europa een aantal grote politieke, economische en wetenschappelijke veranderingen plaats. Hierdoor werd een andere inrichting van de samenleving, en ook van het strafstelsel, wenselijk en noodzakelijk. In deze periode vond ook de overgang plaats van lijfstraf als belangrijkste manier mensen te straffen naar de vrijheidsbenemende gevangenisstraf. Met de opkomst van de verlichting ontstond bij een aantal mensen de wens humaner te straffen. De nieuwe machthebbers en wetenschappers beschouwden lijfstraffen als barbaarse gebruiken van de oude heersers. Aan de andere kant was er ook een ontwikkeling gaande waarbij mede vanwege de industrialisering, het lichaam als nuttig werktuig beschouwd ging worden. De straf moest nut hebben door mensen opnieuw te vormen. Heropvoeding was in dit begin een zeer belangrijk aspect. Hoewel de gevangenis de twee eeuwen daarna vele verschillende vormen heeft gekend, is de kernfunctie altijd vrijheidsberoving geweest.

2. Het concept misdaad

Ook in activistische kringen worden het strafrecht en de gevangenis niet snel als op zichzelf staande instituten geproblematiseerd. Wanneer het strafrecht wordt gebruikt om repressie tegen politieke stromingen uit te oefenen, richt de kritiek zich vooral op de keuze voor het repressieve apparaat in die gegeven situatie. Ook het taalgebruik van activisten blijft vaak hangen in de welbekende burgerlijke retoriek.

Daarmee worden strafrecht en gevangenis impliciet beschouwd als een gegeven, altijd aanwezig en onveranderbaar. Maar op grond van de functie van strafrecht en de gevangenis binnen de maatschappij, zou verwacht kunnen worden dat activisten dit

juist willen veranderen. Om het monolithische idee van de gevangenis los te kunnen laten, moet het concept misdaad geproblematiseerd worden.

Iemand die veel heeft geschreven over het problematiseren van het concept misdaad en daarbij ook alternatieven heeft aangedragen is Louk Hulsman. Hij is een van de grootste voorvechters van de afschaffing van strafrecht in Nederland. Al vanaf de jaren '60 publiceert deze self-made abolitionist over afschaffing van strafrecht en de positie van de gevangenis. Hulsman stelt dat voor het ontwikkelen van andere manieren van denken binnen een samenleving als eerste de wijze waarop gesproken wordt over criminaliteit en strafrecht moet worden uitgebannen. Zijn ideeën zullen in de inleiding bij deze tweede discussie over afschaffing van het strafrecht en de gevangenis centraal staan.

Partijpoliziek!

Zondag is er een discussie over activisme, anarchisme en de zin of onzin van eigen alternatieve partijpolitiek. Hier lees je vast twee stukken van de voorbereiders van die discussie

Er was een tijd dat activisten zich verre hielden van partijpolitiek. Tegenwoordig hebben partijen als Amsterdam Anders, Axiepartij in Haarlem, Rosa in Zaandam en de Haagse stadspartij echter nauwe banden met de actiebeweging. Is dit het volwassen worden van activisten of een verraad aan principes?

Wij, (dwz. de voorbereiders van de discussie over politiek op zondag, red) hebben een aantal argumenten tegen partijpolitiek. Politici zijn per definitie populistisch. Het kiesstelsel betekent dat je stemmen moet krijgen en stemmen krijg je als mensen het met je eens zijn. Politici zullen daarom impopulaire opvattingen vermijden of verzwijgen, ze volgen de opinies die door omstandigheden populair zijn.

Het bestaande politieke bestel is onvermijdbaar hiërarchisch. De partij als geheel stelt zichzelf als wetgever voor en legitimeert dat door een verkiezing eens in de vier jaar. Je kunt minderheden onderdrukken, zolang je maar een coalitie weet te vormen. In het streven naar macht, gaat de boodschap verloren. Keer op keer blijken oude idealen te vallen als zo de macht gegrepen kan worden.

Het voornaamste argument is echter dat de linkse partijtjes de boodschap van de activist sust. Ze dragen niet bij aan escalatie en radicalisering, maar geven het vertrouwen van de kritische burger in de politiek terug. Ze remmen autonomie en actie af: "Ga op ons stemmen, dan hoef je zelf niets meer te doen".

Toch willen we benadrukken dat volgens ons niet het probleem eenzijdig bij de partijpolitici ligt. Veelal blijken acties geëkaapt te worden, door de onverdedigbare houding van activisten. Te vaak blijken activisten mee te gaan in het machtslegitimering. Daarom willen wij als activisten een discussie om te proberen tot een gemeenschappelijke visie te komen op het fenomeen partijpolitiek.

Waarom kozen wij voor buitenparlementair activisme? Je kunt toch stemmen of een politieke partij oprichten? Zijn alle politici hetzelfde? Belazeren ze je uiteindelijk of zijn sommige te vertrouwen? Hoe is nu de verhouding tussen activisten en politici? Gebruiken wij hen of zij ons? Hoe willen we als actiebeweging die verhouding zien? Kunnen we daar een lijn in trekken? Is dat noodzakelijk?

Om aan de discussie voorbereid te beginnen vragen we jullie twee artikelen over dit onderwerp te lezen. (Deze staan in de Grachtenkranten 637 en 638 en werden ook gepubliceerd op <http://www.indymedia.nl/nl/2006/04/35670.shtml>)

De weggeefwinkel is gestolen

De lokale politieke partij "Amsterdam Anders/de Groenen" openden begin februari 2006 een weggeefwinkel. Dit deden zij nadat al bestaande weggeefwinkels positief in de media kwamen. Weggeefwinkels en dagcafé's waren tot dan toe initiatieven geweest van niet-partijgebonden krakers en/of links-radicalen. Het ging om activisten die een sociale ruimte aanboden waar niet iets terug werd verwacht van de bezoeker. Hun beweegredenen waren bijvoorbeeld gezelligheid en rust creëren in een agressieve en op winstbeluste wereld.

Dat een parlementair-politieke partij zich mengt in buitenparlementaire acties is een fenomeen dat in Amsterdam niet op zich staat. "Amsterdam Anders/De groenen" treedt keer op keer op de voorgrond zodra buitenparlementaire acties in het nieuws komen. Bovendien menen wij in andere steden ook tendensen te zien waarbij de parlementaire politiek zich mengt met de actie-wereld. Vaak gaat het om mensen uit de actiebeweging die op een gegeven moment mee gaan doen met gemeenteraadsverkiezingen. Vanaf de andere kant zien we dat veel activisten sterk steunen op politici en deze in hun acties betrekken.

Deze ontwikkelingen willen wij kritisch benaderen en bediscussiëren. We zullen eerst enkele begrippen verduidelijken, om vervolgens onze bezwaren tegen de parlementaire politiek te formuleren. We

zullen daarna beschrijven hoe wij de verhouding tussen activisten en politici zien. Uiteindelijk willen met dit stuk discussie oproepen over de rol van politici binnen de activistische beweging.

Met parlementair politiek bedoelen we alles wat wordt gedaan in de structuren van de gemeenteraden, provinciale staten en landelijke parlement. In dit stuk zullen we vooral denken aan de lokale partijen die op gemeenteraadsniveau werken. Nadrukkelijk hier tegenover stellen we de buitenparlementairen. Deze laten zich wellicht moeilijker definiëren, maar we denken hierbij aan mensen die politiek bedrijven door bijvoorbeeld demonstraties te houden, flyers uit te delen, huizen te kraken en andere directe acties doen om hun stem te laten horen. Het gaat in ieder geval om mensen die politiek bedrijven zonder een partijpolitiek kader of achtergrond.

Voor ons is het een bewuste en principiële keuze geweest om niet binnen de opgelegde kaders van de vertegenwoordigende democratie te gaan werken. We hebben een fundamentele kritiek op dit systeem en willen het niet verbeteren maar omverwerpen. Het zou daarom voor ons paradoxaal zijn te werken binnen de kaders van partijpolitiek. Onze bezwaren hangen met elkaar samen, maar laten zich uiteen zetten in de volgende punten.

Ten eerste zijn parlementaire partijen opinievolgers. De heersende opinies in de maatschappij komen tot stand door allerlei factoren, maar de media en de sociaal-economische toestand zijn wellicht de belangrijkste. Hoewel politici een grote stem en invloed hebben in beide, is het niet zo dat zij de opinies maken in een land. Ze blijken liever mee te gaan met populaire opvattingen dan vast te blijven houden aan hun eigen ideeën. Dit komt door de structuur van het kiesstelsel. Partijleden komen pas in de zogenaamde volksvertegenwoordiging wanneer hun partij genoeg stemmen weet te bemachtigen. De positie van politici is hierdoor essentieel populistisch. Wij zijn als activisten echter niet afhankelijk van stemmen en zijn daarom geen opinievolgers. We trachten met sterk wisselend resultaat opinies te vormen. We gaan niet mee met populistische meningen in de samenleving, maar trachten onze eigen ideeën te

vormen.

Onze kritiek op de politieke partijen gaat echter veel verder. Een tweede punt is dat de volksvertegenwoordiging hiërarchisch georganiseerd is aanzien de politici zich niet hoeven te verantwoorden aan hun kiezers. Gedurende een periode van vier jaar hebben ze vrij spel. De verkiezingspropaganda daarna kenmerkt zich vervolgens door het genoemde populisme. De stemmen die zij krijgen worden ingezet als een legitimatie van hun macht. De machthebbers die voortkomen uit de parlementen, de wethouders bijvoorbeeld, zijn daarbij niet een rechtvaardige vertegenwoordiging van alle individuen in de samenleving. Partijen kunnen door meerderheidscoalities te vormen, beslissingen doorvoeren over de ruggen van minderheden. Hierbij moet onmiddellijk gezegd worden dat de coalities geen echte meerderheden vertegenwoordigen in de maatschappij. Zeker op landelijk niveau zijn partijen elitistische gezelschappen, die helemaal niks met de maatschappij te maken hebben.

We hebben met het voorgaande onze kritiek op het parlementaire systeem samengevat. Ons derde kritiekpunt spitst zich toe op de kleine lokale partij. Wanneer zij zich mengt in de strijd voor de gemeenteraad is zij ongevaarlijk geworden voor deze volksvertegenwoordiging. De partijen komen door de aard van het kiesstelsel terecht in een corrumperende trechter. Eventuele idealen zullen verloren gaan door het streven naar macht, een streven dat vooropgesteld is door het opstarten van de partij. De enorme zwaai naar rechts van de PvdA en het instemmen met oorlog door GroenLinks zijn hier bekende voorbeelden van op landelijk niveau. Dit zijn geen toevallige gebeurtenissen, maar processen die besloten liggen in de aard van het stelsel. Daarom liggen ze ook voor kleine, lokale partijen in het verschiet. Binnen het systeem kan alleen nog maar gesleuteld worden aan de huidige machts- en economische verhoudingen. Dat wil zeggen, kapitalisme en de hiërarchische samenleving zal nooit vernietigd worden door parlementaire partijen.

We willen echter niet een functie ontkennen van kleine lokale partijen. Zo zou zij in principe vrijheden kunnen creëren binnen de marges van de kapitalistische dictatuur. In de marges zouden de buitenparlementairen bijvoorbeeld kunnen werken aan

de vernietiging van deze dictatuur. Ook mag niet ontkend worden dat er binnen het systeem bepaalde verbeteringen kunnen plaatsvinden voor een deel van de onderdrukten. Maar een totale gelijkheid en globale rechtvaardigheid is niet mogelijk door de aard van het parlementair politieke systeem.

We begonnen dit discussiestuk met parlementaire partijen die sommige van onze doelen en methodes delen. We toonden aan dat hun parlementaire weg gedoemd is te mislukken. Dit zou tot de conclusie kunnen leiden dat de beschreven partijtjes hun energie verkwisten. Een meest felle kritiek zou dan zijn dat de partijen de energie misbruiken van welwillende maar naïeve activisten. Er is helaas meer aan de hand.

Wanneer “Amsterdam Anders/ De Groenen” een weggeefwinkel opent ontstaat er onduidelijkheid over alle weggeefwinkels. Is het concept weggeefwinkel nu een onderdeel van de verkiezingscampagne van een politieke partij of zijn het bijvoorbeeld anarchisten met kritiek op de voor-wat-hoort-wat aannames? Een dergelijke onduidelijkheid kan echter ook ontstaan wanneer twee buitenparlementaire partijen met een verschillende ideologie dezelfde actiemethode gebruiken. Denk hierbij aan nazi's die kraken. Fundamentele kritiek is daarom dat parlementaire partijen de boodschap van de buitenparlementairen vaak sust. In plaats van mensen zelf tot actie en kritisch nadenken aan te zetten, worden zij ertoe aangezet te stemmen op een partij, waarmee ze alle eigen verantwoordelijkheid menen te hebben afgedragen. De partij wekt de illusie verbetering te kunnen geven in de aangekaarte problemen, maar zoals we hierboven hebben gezegd, is dat een misvatting. Op deze manier misvormt de parlementaire partij onze boodschap en verdraait ze onze acties tot een verkiezingscampagne.

Een dramatisch voorbeeld van dit proces is de spandoekenaffaire eind 2005. In Amsterdam hingen krakers spandoeken aan hun panden om kritiek te uiten op het vluchtelingenbeleid. De spandoeken werden verwijderd, wat leidde tot een storm van verontwaardiging en ontzettend veel solidariteitsacties door het hele land. In Amsterdam eindigde de ophef toen het genoemde “AmsterdamAnders/de Groenen” een spandoek aan het gemeentehuis ophing. Hiermee bereikten ze dat de burgemeester uiteindelijk beloofde geen spandoeken meer weg te halen waarmee de affaire was gesust. Het vertrouwen van de

burger in de politiek was weer hersteld, geen polarisering en bovenal “AmsterdamAnders/De Groenen” kwamen veel in de media in plaats van vluchtelingen.

We zouden als actiebeweging dit soort gebeurtenissen niet moeten pikken en we zouden parlementairen daarom moeten weren uit de links-radicalen beweging. We moeten gebruik van ze maken als dat in ons voordeel is, maar we moeten voorkomen dat zij gebruik van ons gaan maken. Tot slot willen we benadrukken dat onze opvattingen niet voortkomen uit een gevoel van identiteit dat we willen beschermen. Het is dus geen gebiedsafscherming, maar een overtuiging dat het streven naar een rechtvaardige, sociale en gelijke wereld teniet wordt gedaan door parlementaire initiatieven die sterk op onze concepten en actiemethodes lijken. Geen bazen of politici, maar zelfbestuur en anarchie!

Gup

Re: Partijpoliziek! **Reactie in de GraKra**

“Wat een verademing om eindelijk eens een kritische reflectie op de vermeende wisselwerking tussen (gemeentelijke) politieke partijen en de kraak/activistenbeweging te lezen in de vorige GraKra. Het stuk ‘De weggeefwinkel is gestolen’ ging in op de nauwe band die tussen activisten en bepaalde politieke partijen bestaat en niet een band is waar we blij mee moeten zijn. Sterker nog, het is een kuisheidsgordel die radicale initiatieven omsluit en smoort. Ik meen te moeten reageren om het argument kracht bij te zetten en nog iets verder te trekken. Het gaat mij namelijk niet alleen om de manier waarop de geïnstitutionaliseerde politiek activisten gebruikt en de angel uit allerlei vormen van verzet weet te halen. Het gaat mij ook om hoe activisten dit laten gebeuren, hier bewust naar handelen en steun uit de geïnstitutionaliseerde politiek gebruiken om hun acties naar buiten toe te legitimeren. Bovendien reageer ik omdat het thema een taboestatus in de kraak/actiewereld lijkt te hebben. Immers, het zijn toch onze oude vrienden, kraakspreekurmedewerkers,

bar-
ricadege-
noten en mensen-
rechtenactivisten die met zo'n
uitgebreid actie-c.v. niet aangevallen mo-
gen worden op hun keuze de onderdruk-
kende structuren in de samenleving op een
andere manier aan te pakken? De weige-
ring stelling te nemen tegen een dergelijke
keuze is op dit moment onze beweging aan
het verzieken, dus laten we niet schromen
op teentjes te gaan trappen en het taboe in
stand houden, maar er voor eens en altijd
korte metten mee maken.

Om zo adequaat mogelijk op de discussie in
te springen, zal ik de kritiekpunten van de
auteur van het stuk uit de GraKra terughal-
len en hierop doorwerken. De auteur van het
artikel nam als aanleiding voor het stuk de
gemeenteraadsverkiezingen en de opening
van de Andere Winkel door AADG in het
verlengde hiervan. Het artikel vervolgde aan
te geven dat de keuze voor buitenparlemen-
tair actievoeren ingegeven wordt door een
fundamentele kritiek op het systeem waarin
we leven, waardoor het werken binnen de ka-
ders van de vertegenwoordigende democratie
paradoxaal zou zijn. Hieruit spreekt dus een
onverzoenlijkheid tussen parlementaire en bui-
tenparlementairen die berust op ideologische
gronden.

Ten eerste zijn partijen opinievolgers die, om
genoeg stemmen te kunnen verkrijgen, moe-
ten inspelen op tendensen die door de media
ingegeven zijn. Hierdoor zijn politieke partijen
populistisch, in tegenstelling tot buitenparle-
mentairen die hun eigen meningen trachten te
vormen. Hieraan wil ik toevoegen dat natuurlijk
ook de acties van krakers, vluchtelingenacti-
visten, milieuechters etc. regelmatig reacties
zijn op wat er in de media speelt. In de kranten
opgeblazen artikelen over terrorisme, ingegeven
door de staat die er baat bij heeft hun legale speel-
ruimte te vergroten tot domeinen die voorheen
niet binnen de kaders van de wet vielen, kunnen
rekenen op reacties van actiegroepen. Men neme
de terrorismefolder van Bureau Jansen & Jansen.
Ook de spandoeken op de gevels waren reacties
op een door de staat veroorzaakte ramp. Dit zijn
echter vormen van contra-informatie tegen de
staatspropaganda. Het gaat om de vraag waaróm
een bepaald thema aangehaald wordt. Partijpo-

litici weten dat sommige onderwerpen scoren en
andere niet. Impopulaire thema's die hen niet aan
een overwinning zullen helpen zullen ze
laten liggen. Bovendien zit er in de partijpolitieke
structuur besloten dat er voortdurend strategische
afwegingen gemaakt moeten worden voor het wel
of niet steunen van een motie, naar buiten bren-
gen van informatie of aanvallen van een medepo-
liticus. Ze moeten immers denken aan het politieke
spel: wie weet verkloot je de verhoudingen met
de PvdA wel als je vindt dat er eigenlijk geen
bajesboot moet komen, terwijl de PvdA jou wel
moet steunen als je het kraakverbod wil tegen-
gaan. Activisten hebben niet het probleem dat
ze gelegitimeerd moeten worden, macht moeten
verwerven of een politiek spelletje moeten spe-
len. Natuurlijk spelen deze zaken wel, maar men
streeft ernaar een non-hiërarchische structuur
op te bouwen, waarin er zo min mogelijk plaats
is voor de competitiedrift en eerezucht die vanuit
de maatschappij gedictieerd wordt.

Tweede probleem is dat partijen hiërarchisch
georganiseerd zijn, uit zijn op macht en binnen
een electorale periode van vier jaar zich niet
hoeven verantwoorden aan hun kiezers. Voor de
verkiezingen zullen ze propaganda verspreiden
om deze machtspositie te kunnen verwerven.
Ze hoeven zich echter gedurende een periode
van vier jaar niet meer aan de kiezer te ver-
antwoorden en kunnen dus rustig van mening
veranderen, bijvoorbeeld wanneer dit handig is
voor het vormen van een coalitie. Toch legi-
timeren ze hun macht door te wijzen op de
stemmen die ze gekregen hebben.

Belangrijk in dit punt is dat activisten vaak in
deze machtslegitimatie meegaan. Regelmatig
leest men in kranten of tijdschriften dat een
persoon eerst een activist was, maar nu in de
gemeentelijke of landelijke politiek betrokken
is. Hierbij wordt deze overgang, die ik zie als
een overgang van idealisme naar pragma-
tisme, geschetst als een respectabele manier
van verzet bieden. Men doet het voorkomen
alsof de persoon een groeiproces heeft door-
gemaakt van puberaal naar volwassen. De
nieuwe politici houden dit waanidee in stand
of voeden het zelfs. Logisch, want zo kun-
nen zij dit afscheid van het activisme mak-
kelijker verantwoorden naar zichzelf en de
buitenwereld toe. Rampzaliger is het wan-
neer activisten zelf zaken voor de media,
justitie of 'buitenwereld' verantwoorden
door zich te beroepen op uitspraken of ac-

ties van politici die hun punt bevestigen. Door zo'n houding aan te nemen, waarbij een uitspraak van een dergelijke 'serieuze politicus' de doorslaggevende factor moet zijn voor het waarheidsgehalte van dat wat jij beweert, legitimeer je de macht van die persoon in zijn of haar rol als politicus. Het voorgaande artikel haalt de spandoekenaffaire aan om te tonen hoe politici het buitenparlementaire statement kunnen sussen. Ditzelfde voorbeeld laat zien hoe activisten een dubbelrol aannemen en hun eigen statement laten sussen. Zij sierden zich namelijk met het feit dat AA/DG hun steunden en eveneens een spandoek opgehangen hadden. Voor sommige mensen was dit een argument in de verantwoording van de acties naar de buitenwereld.

Sterker nog, toen de politie bij de Prins Hendrikkade op de stoep stond om de spandoeken te vorderen, werd een partijpoliticus van AA/DG in z'n eentje op de stoep gezet (door de bewoners van het kraakpand) om de politie te wijzen op de illegaliteit van de actie, waarbij de politie afgeschrikt zou moeten worden door de parlementaire status van de persoon. Dit is dus een voorbeeld dat aangeeft dat activisten ook soms denken dat partijpolitici meer waard zijn in hun eentje dan een groep krakers, en zij onderschrijven door middel van zo'n actie de status van de politici.

Om het nog een stukje erger te maken werd er een rechtszaak aangespannen tegen het verwijderen van de spandoeken. Dit is nou zo'n stukje pragmatisme waar ik het in de inleiding over had, die in het verlengde ligt van het samenwerken met politici. De spandoekencampagne, waarbij tientallen (kraak)panden een spandoek op de gevel hadden, werd mede nationaal nieuws omdat de overheid haar repressieve en mondsnoerende kant weer eens liet zien door met grof geschut de doeken te verwijderen. De campagne was kortom een groot succes, mensen volgden spontaan het voorbeeld, anderen waren geschokt over de wijze waarop kritische burgers werden aangevallen. Dit in combinatie met de brand op Schiphol en de 11 doden, die de aanleiding voor de spandoeken vormde, bracht een golf van verontwaardiging op gang en toonde hoe de overheid niet alleen vluchtelingen vermoord, maar ook onderdrukkend is jegens haar eigen burgers. Een prachtige revolutionaire lucifer voor een staatsondermijnend vuurtje kortom. Door echter de rechter te vragen de verwijdering van de spandoeken te stoppen, zakte de hele

actie als een pudding in elkaar. Mensen gingen zich be-roepen op het feit dat de rechter de actie ook legaal vond en de verwijdering illegaal. Dat jullie rechtssysteem het onze niet is, gaat geloof ik nog steeds op. Dat dezelfde rechterlijke macht die het opsluiten van vluchtelingen legaal vindt, het verwijderen van spandoeken niet legaal acht, is volgens mij iets waar wij activisten totaal geen boodschap aan hebben. Een rechtssysteem dat slechts dient om het systeem in stand te houden en ondermijnende elementen weg te stoppen en een leven te ontzeggen hoeft ons niet te vertellen dat onze acties legaal zijn, dat wisten wij zelf allang!

Hier kan ik een mooie link leggen met partijpoliticus van AADG die tijdens een Stedelijk Overleg opperde dat wij onszelf maar aan moesten geven, om zo jurisprudentie af te dwingen over het smadelijke karakter van zowel spandoeken als de Ritaposter. Heel adequaat reageerde een kraker toen dat wij onze acties zelf niet strafbaar vinden en dus al helemaal geen aangifte gaan doen. Een rechter hoeft zich hier niet over uit te spreken. De partijpoliticus deed het voorkomen alsof de spandoekverwijdering een incident was, veroorzaakt door een aantal vervelende politieambtenaren met een hekel aan krakers. Een strategische stap naar de rechtelijke macht zou ons dan vrijpleiten en de politie in z'n hempie laten staan. Dit geeft perfect aan hoe een partijpoliticus het grote plaatje uit het oog verliest, niet beseffend dat deze handelingen beleid zijn en de politie een instrument om dit beleid uit te voeren. Immers, zou hij dit wel erkennen, dan moest hij toegeven dat de gemeenteraad waarin hij functioneert geen democratisch orgaan is, maar een schijnvertoning die mensen het gevoel geeft vertegenwoordigt te zijn terwijl de staat en multinationals hun eigen plan trekken. En daar heeft een politicus natuurlijk weinig trek in...

Derde punt is dat partijen binnen de gemeenteraad of landelijke politiek partijen altijd hun idealen verliezen omdat het streven naar macht de partijen corrupteert. Er kan door partijen slechts gesleuteld worden aan het systeem, zonder de bestaande machts- en economische structuren aan te vallen. In dit kader is idealisme niets dan een object waarmee je je tooit, een verwijzing naar een activis-

ti-
sche
geschiedenis waarin
mensen nog wel het idee had-
den deze structuren te veranderen of te
doorbreken.

Kleine partijen kunnen voor activisten wel de functie hebben de ruimtes in de marge wat op te rekken waardoor hun aanval op de kapitalistische dictatuur wat gemakkelijker wordt, maar dit grote probleem zal nooit door de inzet van partijen opgelost kunnen worden. Activisten kunnen en hoeven volgens mij helemaal niet altijd superradicaal en ideologisch verantwoord te zijn, hieruit spreekt zelfs een starre en dogmatische houding. De vraag is alleen in hoeverre je je idealen for the sake of het ideaal opzij wil zetten door je te verbinden, te legitimeren of te verhullen met groepen die het systeem dat jij probeert te ondergraven, in stand willen houden. Misschien lijken die activisten en partijpolitici wel dezelfde idealen te hebben, probleem is dat de partijpolitici daar niet naar handelen en op een compleet ander niveau bezig zijn veranderingen in de maatschappij te bewerkstelligen. Het lijkt mij verstandig om de rol van kleine linkse partijen te erkennen als nuttig en goedbedoelend. Laten we echter niet de fout maken te denken dat we elkaar wederzijds kunnen steunen in onze gezamenlijke strijd tegen het repressieve systeem. We moeten ons vooral niet tooien met partijpolitieke steun of toestaan dat de politici de boel coupon en zich sieren met een radicaal geluid. Een buitenparlementaire beweging is behoorlijk armoedig als ze geen fundamenteel onderscheid tussen parlementaire politiek en activisme kan maken en de pragmatische weg voor de idealistische stelt. Binnen onze structuren als LOKs, SOKs, acties, campagnes etc. moeten we afgevaardigden van partijen daarom niet toelaten, en erkennen dat de parlementaire politiek onze initiatieven slechts sust en misbruikt!”

Nancy

Woonstrijd! revisited

Een kraakverbod dreigt, en de huren worden geliberaliseerd. Wat doen wij?

Vorig jaar was er een uitgebreid ‘Woonstrijd!’ programma op de anarchistische Pinksterlanddagen in Appelscha. Er waren sprekers over de huur-liberalisatie plannen van minister Dekker, krakers in het stadvernieuwingsgebied de Burgsepoort in Gent, Amsterdamse krakers met hun vrijplaatsen in verzet en een presentatie van de nieuwe ‘Actiegroep Woonstrijd!’.

Al deze onderwerpen maakten het Woonstrijd! gebeuren op de Pinksterlanddagen tot een levendig veelzijdig programma. Zowel huurders als krakers kwamen

aan het bod om te vertellen over hun situatie en strijd. Belangrijk daarbij was het raakvlak tussen deze twee groepen. Wat hebben deze groepen met elkaar gemeen? En hoe kunnen deze groepen met elkaar samenwerken om verzet te bieden tegen het steeds liberaler worden van het huisvestingsbeleid in Nederland waren de vooraanstaande vragen in het programma.

Er is op de Pinksterlanddagen van 2005 veel informatie gegeven en gediscussieerd over deze onderwerpen en thema's. Veelal was de conclusie dat er buiten individuele huur of kraak zaken om er een platform gezocht moest worden om deze woonproblematiek gezamenlijk naar buiten te brengen. De 'Actiegroep Woonstrijd!' betoogde toen al dat zij juist dat wilden gaan doen.

Nu zijn we een jaar verder. De 'Actiegroep Woonstrijd!' heeft in het afgelopen jaar een aantal interessante acties gedaan en is

uiteraard niet klaar met hun strijd voor een sociaal huisvestingsbeleid. De actiegroep komt dit jaar vertellen wat zij heeft gedaan op het vlak van woonstrijd. Ze zal een aantal interessante verhalen te vertellen hebben en analyses kunnen trekken naar aanleiding van de acties die ze gedaan heeft. Dit alles wordt nog eens opgevrolijkt door een spannende video met daarop verslag van hun acties.

Naast 'Actiegroep Woonstrijd' zullen er ook mensen van het collectief 'Kraken gaat door!' een korte update geven over het dreigende kraakverbod. Aangezien dit het laatste jaar door de fucking regering weer een nieuw leven in is geblazen. Minister Dekker moet begin juni komen met een wetsvoorstel om kraken nog verder te verbieden. Reden genoeg dus om je te laten informeren over de stand van zaken en om te brainstormen over acties en andere zaken die daartegen ondernomen kunnen worden. Daarnaast zal er informatie zijn over de inmiddels vergevorderde huurplannen van minister Dekker en dingen die daar tegen ondernomen zijn.

Kortom Woonstrijd is weer aanwezig op de PL dit jaar met een actueel vervolg op het uitgebreide programma van vorig jaar. Komt dat zien.

Kraken en andere tijdelijke woonvormen

Het comité tegen het kraakverbod legt uit wat ze doet.

Het comité tegen het kraakverbod richt zich niet alleen op de mogelijke toekomstige juridische en /of procedurele beperkingen die de overheid aan kraken op kan leggen. Het gaat bij kraken immers om een bredere woonstrijd waar ook de situatie van antikrakers en meer in het algemeen de waarde van het huurcontract een integrale rol spelen.

Een aantal decennia geleden opgekomen als een gedurfde oplossing voor de optelsom van woningnood en leegstand is kraken inmid-

dels als een berekenbare variabele opgenomen in de strijd om de winstmarges.

Pandeigenaren hebben door het fenomeen kraken en de politieke druk die de kraakbeweging heeft uitgeoefend meestal juist niet hun leven gebeterd.

In het begin was de reactie van de pandeigenaren er één van woede en ongeloof als hun pand gekraakt werd. Als er al niet gereageerd werd met een knokploeg dan probeerde een pandeigenaar al gauw koste wat kost een ontruimingsvonnis bij de rechter los te krijgen. Hierbij werd het verdraaien van de werkelijkheid en het ophangen van flagrante leugens over verbouwingsplannen over het algemeen niet geschuwd.

Ook werden de malafide eigenaren inventiever bij het voorkomen van kraken. Naast het onbewoonbaar maken en uitslopen van woningen reikte ook de overheid een middel aan om het vooruitzicht van jaren van leegstand te verhullen. Dit was de wettelijke mogelijkheid tot het sluiten van een tijdelijk verhuurcontract. In principe voor de duur van maximaal drie jaar konden pandeigenaren de verwerking van plannen met het pand uitstellen door er tijdelijk woningzoekenden te huisvesten. De overheid was door de toenmalige politieke situatie weliswaar gedwongen om allerlei beperkingen en controles bij dit vergaande instrument op te nemen, maar de feitelijke situatie was toch dat hier voor het eerst in de geschiedenis van de volkshuisvesting gebroken werd met de klassieke bescherming van de positie van de huurder.

Laat- ste kolonie van Afrika

West-Sahara zucht onder Marokkaanse bezetting

West-Sahara, het land dat vrijwel geheel tussen Marokko en Mauritanië ligt ingeklemd, wordt al dertig jaar lang door de noorderbuur bezet. Een mengeling van economische, chauvinistische en (internationaal-)politieke redenen zorgt ervoor dat de Saharanen nog steeds geen gebruik hebben kunnen maken van hun zelfbeschikkingsrecht.

De internationale gemeenschap lijkt West-Sahara de rug te hebben toegekeerd, terwijl een oplossing voor het conflict urgenter is dan ooit.

Door Erik Haverkort

“Wie ook maar een beetje gelooft dat de wereld in essentie rechtvaardig is, dat misstanden uiteindelijk worden rechtgezet, en dat wij in het Westen andere landen en culturen eerlijk en rechtvaardig behandelen, moet zich maar eens verdiepen in het verhaal van het volk van West-Sahara. Die geschiedenis bewijst dat je volledig in je recht kunt staan, dat het internationale recht overduidelijk je zaak steunt, dat je al decennia op de agenda van de VN-veiligheidsraad kunt staan, en dat je ondanks alles nog steeds genegeerd wordt”.

Met deze zinnen begint Carne Ross, voormalig diplomaat en voorzitter van de non-profitorganisatie Independent Diplomat, haar betoog over West-Sahara in de Washington Post van 21 maart 2006.

De al dertig jaar durende vrijheidsstrijd van de Saharanen is in de vergetelheid geraakt. Zelfs het nieuws van februari jongstleden, toen 50.000 Saharaanse vluchtelingen dakloos werden door hevige regenval, heeft de internationale pers nauwelijks bereikt en de Nederlandse pers slechts met enkele regels. Om goed te begrijpen wat er

speelt in West-Sahara, gelegen in een uithoek van Noordwest-Afrika, is het belangrijk om eerst de achtergrond van het land en met het al decennia voortdurende conflict te beschrijven.

Hoe zat het ook alweer?

In het begin van de twintigste eeuw was West-Sahara een weinig belangrijk restant van het eens zo grote Spaanse koloniale rijk. In het dunbevolkte gebied viel weinig van waarde weg te halen en de Spaanse aanwezigheid was daarom minimaal. De Saharaanse bevolking - bestaande uit nomadenstammen die gewend waren hun eigen boontjes te doppen en vijandig stonden tegen buitenlandse inmenging - had weinig contact met de zeer kleine Spaanse nederzettingen aan de kust. Pas in de jaren dertig drong Spanje tot in het hele land door, mede onder druk van Frankrijk dat dreigde orde op zaken te stellen als Spanje geen paal en perk wist te stellen aan de invallen van Saharaanse nomaden in de omliggende Franse koloniën Marokko en Algerije. In de jaren zestig begon het belang van het gebied toe te nemen. Het pas onafhankelijke Marokko was door het autoritaire bewind van de nieuwe koning Hassan II en door een mislukte poging om delen van buurland Algerije te veroveren (de Zandoorlog van 1963), in politiek turbulent water beland. Om zijn macht veilig te stellen oarmde Hassan II het gedachtegoed van de extreem-nationalistische Istiqlal-partij. De kern hiervan was dat Marokko in de prekoloniale tijd veel groter was dan tegenwoordig. Het verloren land, de Spaanse gebieden in Marokko, West-Sahara, Mauritanië, en delen van Algerije, Mali en zelfs Senegal, moest worden teruggewonnen. Gewapend met deze “Groot-Marokkaanse gedachte” hoopte de nieuwe koning de aandacht van de interne problemen af te leiden. In 1960 wist Marokko tot groot ongenoegen van het nationalistische kamp de onafhankelijkheid van Mauritanië niet te dwarsbomen. Hassan II was vastbesloten na de mislukking om Mauritanië en delen van Algerije in te lijven, deze fout niet opnieuw te maken.

In 1964 verklaarden de Verenigde Naties voor de eerste keer dat West-Sahara recht had op zelfbeschikking. De Spaanse kolonisator gaf echter geen gehoor aan de eis om dit proces in gang te zetten. De Spaanse dictator Franco zat nog stevig in het zadel

en in Spanje groeide langzaam het besef dat er mogelijk kostbare grondstoffen aanwezig waren in de "Spaanse Sahara". De Saharaanse bevolking begon zich vanaf het eind van de jaren zestig steeds openlijker te verzetten tegen de Spaanse kolonisatie. De traditionele reactie van de koloniale autoriteiten, keiharde onderdrukking van oppositionele geluiden, maakte de Saharanen duidelijk dat zij voor hun onafhankelijkheid moesten vechten. Spanje bleek immers niet tot overleg bereid. In 1973 werd de bevrijdingsbeweging Front Polisario (Volksfront voor de bevrijding van Saguia el-Hamra en Rio de Oro) opgericht met als doel de Spanjaarden -desnoods met geweld- uit West-Sahara te verdrijven. De nieuwe beweging begon vrijwel direct met gewapende acties tegen het koloniale leger. De tactiek van Front Polisario had snel succes: in 1974 meldde Spanje aan de VN bereid te zijn mee te werken aan dekolonisatie van het gebied. In het hetzelfde jaar werd een volkstelling gehouden ter voorbereiding van een referendum en werden gesprekken gevoerd met Front Polisario over een vreedzame overdracht van de macht.

Marokko zag de ontwikkelingen met lede ogen aan en besloot via de VN het Internationaal Gerechtshof te vragen uitspraak te doen over de Marokkaanse (en Mauritaaanse) claims op West-Sahara. Als gevolg van deze stap moest het referendum worden uitgesteld, wat Marokko de mogelijkheid gaf grote druk op Spanje uit te oefenen. Marokko dreigde nauwelijks verholen met geweld als Spanje de referendumplannen zou doorzetten. In 1975 bracht een VN-missie een bezoek aan West-Sahara en concludeerde dat onder de bevolking een overweldigende steun voor onafhankelijkheid en Front Polisario aanwezig was. Vervolgens concludeerde het Internationaal Gerechtshof op 16 oktober 1975 dat zowel Marokko als Mauritanië geen soevereiniteit over West-Sahara kunnen claimen en dat het Saharaanse volk recht heeft op zelfbeschikking. Niets leek de onafhankelijkheid van West-Sahara nog in de weg te staan. De Marokkaanse koning negeerde echter deze uitspraak, maakte zijn eigen volk wijs dat het Internationaal Gerechtshof de Marokkaanse claims had ingewilligd, en viel op 6 november West-Sahara binnen. De eis van de VN voor onmiddellijke terugtrekking sloeg Hassan II in de wind. Spanje zwichtte binnen een paar dagen voor de Marokkaanse druk en sloot op 14 november een geheim akkoord waarmee West-Sahara werd opgedeeld tussen Marok-

ko en Mauritanië. Zodoende werd het Saharaanse volk door de oude bezetter overgeleverd aan twee nieuwe koloniale overheersers.

De meerderheid van het Saharaanse volk vluchtte voor de oprukkende Marokkaanse en Mauritaaanse legers de woestijn in. De Saharanen waren hier echter niet veilig: begin 1976 werden zij door de Marokkaanse luchtmacht met napalm bestookt. Het Marokkaanse leger vergiftigde daarnaast waterputten en slachtte het vee af om de gevluchte Saharanen het leven onmogelijk te maken. De vluchtelingen werden daarom gedwongen de grens met Algerije over te steken en in de buurt van de stad Tindouf vluchtelingenkampen op te richten. Deze vluchtelingenkampen -die worden bestuurd door Front Polisario- bestaan vandaag de dag nog. Ongeveer 160.000 Saharanen leven hier zo goed en zo kwaad als dat gaat, in één van de meest onherbergzame delen van de Sahara. Op 27 februari 1976, een dag na de officiële beëindiging van het Spaanse bestuur over West-Sahara, riepen de Saharanen de Democratische Arabische Republiek Sahara (DARS) uit. In 2006 hebben de Saharanen en de internationale solidariteitsbeweging met gemengde gevoelens het dertigjarige bestaan van de republiek gevierd: blij dat het Saharaanse volk nog altijd met groot doorzettingsvermogen het zelfbeschikkingsrecht verdedigt, verdrietig omdat na dertig jaar een rechtvaardige oplossing van het conflict nog ver weg lijkt. Na de Marokkaanse en Mauritaaanse inval van 1975 bond het Saharaanse leger de strijd aan met beide bezetters. In 1979, na aanhoudende guerrilla-acties van de Saharanen, moet Mauritanië deze strijd opgeven. Het land kwam met Front Polisario overeen dat de Mauritaaanse bezettingszone zou worden overgedragen aan de DARS. Marokko, de enige overgebleven vijand, reageerde hierop door de Mauritaaanse zone onmiddellijk te bezetten.

De oorlog tussen Marokko en de DARS sleepte zich tot 1991 voort. Het Saharaanse leger wist opmerkelijke successen te boeken in de strijd. Zo werd de fosfaatproductie -toentertijd de belangrijkste inkomstenbron van het gebied- jarenlang gesaboteerd. In de jaren tachtig bouwde Marokko met hulp van zijn westerse bondgenoten meerdere verdedigingswallen om aanvallen van Polisario te

voor-
komen.

In totaal bouwde de Marokkaanse bezetter een zestal aangesloten aarden wallen die gezamenlijk langer zijn dan de Chinese Muur. Rond deze wal, die door de Saharanen “de muur van schaamte” wordt genoemd, liggen mijnevelden en het geheel wordt met radarsystemen bewaakt. De militaire hulp van landen als de Verenigde Staten en voornamelijk Frankrijk aan Marokko bleef echter niet passief. Frankrijk heeft in het begin van het conflict meerdere malen zijn luchtmacht tegen Polisario ingezet.

Vredesplannen en de VN

In 1991 stemden Marokko en Polisario in met een VN-vredesplan en trad een staakt-het-vuren in werking. Het plan behelsde een referendum voor zelfbeschikking waarin de oorspronkelijke Saharaanse bevolking zich kon uitspreken. De VN-missie MINURSO controleerde (en controleert nog steeds) de naleving van het bestand en begon met de voorbereiding van het referendum dat in 1992 zou moeten worden gehouden. Marokko begon echter vrijwel direct het identificatieproces van de kiesgerechtigden te traineren. Saharanen in het door Marokko bezette deel van West-Sahara werden geïntimideerd en vele Marokkanen werden naar West-Sahara getransporteerd om zich daar als “Saharaan” te laten registreren voor het referendum. Deze kolonisten werden ondergebracht in zogenaamde ‘eenheidskampen’ en werden door de Marokkaanse staat onderhouden. Deze kampen bestaan vandaag de dag nog. Door de

Marokkaanse verdragingsstactieken is het referendum nog steeds niet gehouden, ondanks dat beide partijen een uitwerking van het vredesplan in 1997 nogmaals bevestigden (Akkoorden van Houston). Marokko weigert elke medewerking aan een referendum waarbij niet bij voorbaat vaststaat dat het land deze zal winnen. In 2001 gooide de speciale afgezant van de Verenigde Naties voor West-Sahara, de Amerikaan James Baker, het over een andere boeg: hij lanceerde een alternatief voorstel dat West-Sahara een zekere autonomie zou geven binnen Marokko. De VN-Veiligheidsraad sprak zich net als Polisario uit tegen dit voorstel, omdat het voorstel geen recht deed aan het Saharaanse zelfbeschikkingsrecht. Baker werd gevraagd zijn huiswerk opnieuw te maken en hij kwam in 2003 met een enigszins gewijzigd en vooral meer uitgewerkt plan dat in de volgende punten kan worden samengevat:

West-Sahara zou voor een periode van vijf jaar bij Marokko worden ingelijfd als autonome provincie; het provinciale bestuur zal worden gekozen door de stemgerechtigden die al door de VN waren geïdentificeerd; na vijf jaar wordt een referendum gehouden waarin de Saharanen, maar ook de grotere groep Marokkaanse kolonisten, zouden mogen kiezen tussen onafhankelijkheid of definitieve integratie in de staat Marokko.

Tot veler verrassing ging Polisario ditmaal akkoord met het vredesakkoord, zij het met een bezwaar tegen de deelname van de Marokkaanse kolonisten aan het referendum. Afwijzing van het plan zou de terugtrekking van de VN dichterbij kunnen brengen, waardoor een oplossing voor het conflict nog verder weg zou komen te liggen. De VN-veiligheidsraad stemde eveneens in met het plan, hoewel het nieuwe plan nauwelijks afweek van het oude. De grootste verrassing kwam echter van Marokko: het land wees het nieuwe plan -dat grotendeels door Marokko zelf was opgesteld- af. Vanaf 2003 stelt Marokko zich op het standpunt dat het referendum heeft afgedaan als een mogelijkheid om het conflict op te lossen. Marokko heeft eveneens aangegeven tegen iedere oplossing te zijn die de soevereiniteit van Marokko over het gehele gebied niet erkent. Hiermee is het vredesproces door toedoen van Marokko volledig terug bij af. James Baker gooide hierop gefrustreerd de handdoek in de ring. In 2005 werd hij opgevolgd door de Nederlandse diplomaat Peter van Walsum. April aanstaande buigt de VN zich weer over

West-Sahara. Waarschijnlijk zal Van Walsum moeten concluderen dat er geen enkele beweging in het vredesproces zit. De enige manier om het vredesproces weer op de rails te krijgen, is zware internationale druk op Marokko uitoefenen om zich te schikken naar het internationale recht.

Plundering van rijkdommen

Hierboven is het extreemnationalistische idee van de "Groot-Marokkaanse Gedachte" beschreven als oorzaak van de Marokkaanse bezetting van West-Sahara. De aanwezigheid van natuurlijke rijkdommen was echter minstens zo belangrijk voor het besluit van Hassan II om het land in 1975 binnen te vallen. Aan het einde van de zestiger jaren werd duidelijk dat West-Sahara veel meer te bieden had dan aanvankelijk werd gedacht. Ten eerste werd in Bou-Craa een grote hoeveelheid hoogwaardige fosfaat gevonden, die ook nog eens gemakkelijk te winnen was. Fosfaat was -zeker in de jaren zeventig- een zeer gewilde grondstof, vooral voor kunstmest. Marokko, zelf een fosfaatproducent, wilde graag zijn al niet geringe invloed op de fosfaatmarkt versterken. In de laatste jaren van de Spaanse bezetting werd begonnen met de exploitatie van deze grondstof. Ten tweede behoren de wateren voor de Saharaanse kust tot de meest visrijke ter wereld. Grote scholen vis zwemmen zich als het ware klem tussen de Saharaanse kust en de Canarische Eilanden. Ten derde wordt al langere tijd verondersteld dat er exploiteerbare olievoorraden in West-Sahara (onshore en offshore) zijn. Buurland Mauritanië is onlangs gestart met de exploitatie van olievelden die niet ver van Saharaanse wateren liggen. Ten slotte wordt verondersteld dat in West-Sahara ijzererts kan worden gewonnen. Dit vermoeden stoelt op de aanwezigheid van aanzienlijke ijzerertsvoorraden in omliggende landen, voornamelijk Mauritanië en Algerije.

Marokko zet de laatste jaren vaart achter de grootschalige exploitatie van Saharaanse grondstoffen. Er is hier sprake van illegale plundering omdat Marokko als bezettende macht zich niet houdt aan internationale rechtsregels. Volkeren hebben namelijk permanente soevereiniteit over hun natuurlijke hulpbronnen, dus ook als zij onder bezetting leven. Dit is vastgelegd in VN-resolutie 1803 XVII (14 december 1962), artikel 1 en 2 van het Internationale Convenant van

Men-
senrechten
(1966) en het Hand-
vest betreffende de economische
verplichtingen van Staten (1974). Nu
fosfaat als inkomstenbron (relatief) van
minder belang is geworden, richt Marokko
zich op de ontwikkeling van de visvangst
en de exploratie (en toekomstige exploi-
tatie) van olievoorraden. Marokko heeft
fors geïnvesteerd in de uitbreiding van de
visvangst langs de Saharaanse kust: havens
zijn uitgebreid, visvloeden zijn uitgebreid.
De opbrengst van de visserij komt niet ten
goede aan de Saharaanse bevolking en vloeit
bijna volledig terug naar de "Makhzen",
de geprivilegieerde groep rond de huidige
Marokkaanse koning, Mohammed VI. Door
grootschalige overbevissing dreigt de vis-
stand voor de Saharaanse kust op de mid-
dellange termijn onherstelbare schade op te
lopen.

Niet alleen Marokko als bezettende macht
heeft bepaalde verplichtingen tegenover de
Saharanen, ook het buitenland dient zich te
houden aan bepaalde spelregels. Zo stelt het
bovengenoemde Handvest uit 1974 dat geen
enkele staat het recht heeft om investeringen te
stimuleren of te doen die een obstakel zouden
kunnen vormen voor de bevrijding van een
grondgebied dat met geweld is bezet (artikel
16.2). Buitenlandse investeringen in West-Sa-
hara zijn een aanmoediging voor het instand-
houden van de bezetting en dus onwettig.
Desondanks hebben Europese vissers toegang
tot Saharaanse wateren en betalen zij hiervoor
een vergoeding aan de Marokkaanse overheid.
Wederom wordt het Saharaanse volk en zijn
wettige vertegenwoordiger, Front Polisario,
genegeerd. De Europese Commissie dreigt deze
praktijk te formaliseren door een visserijverdrag
met Marokko te sluiten waarmee Europese vis-
sers toegang krijgen tot Saharaanse wateren. Op
dit moment voert de internationale organisatie
Western Sahara Resource Watch (WSRW) actie
tegen dit verdrag met de eis dat de Saharaanse
wateren expliciet buiten het verdrag worden ge-
houden. In de huidige tekst van het verdrag wordt
de zuidelijke grens van Marokko gemakshalve niet
gedefinieerd.

De olie-exploratie voor de Saharaanse kust is een
ander onderwerp waar Western Sahara Resource

Watch
zich mee
bezighoudt. Het is
aannemelijk dat voor de kust van
West-Sahara exploiteerbare olievoor-
raden aanwezig zijn. Op 6 en 7 oktober
2005 hield Erik Hagen namens WSRW
een pleidooi tijdens een bijeenkomst van
de Dekolonisatiecommissie van de VN. Hij
zei onder andere het volgende: “Misschien
vormt olie wel het belangrijkste onderdeel
van de Marokkaanse economische plannen.
De Marokkaanse staatsoliemaatschappij
bijvoorbeeld, is glashelder over haar voor-
nemen om de olie-exploratie te versnellen.
In haar strategiedocument voor 2005-2009
verklaart zij dat de gebieden voor de Saha-
raanse kust onderwerp zullen zijn van een
intensief onderzoeksprogramma met als
doel de aanwezigheid van exploiteerbare
olievoorraden aan te tonen. Het Amerikaanse
olieconcern Kerr-McGee (KMG) bevestigt
dit door bekend te maken dat zij plannen heeft
om in West-Sahara naar olie te boren ondanks
het feit dat de VN in 2002 heeft verklaard dat
verdere exploitatie illegaal is”. KMG is op dit
moment het enige westerse bedrijf dat actief
is in de illegale Saharaanse olie-exploratie. Een
aantal andere bedrijven, waaronder de Franse
oliegigant Total, het Noorse TGS-Nopec en
het Nederlandse Fugro, hebben zich -onder
andere onder druk vanuit de WSRW- terugge-
trokken uit het gebied.

Als volgende stap in de strijd om buitenlandse
investeringen in de Saharaanse olie-exploratie
te bestrijden, heeft WSRW alle aandeelhouders
van KMG over de hele wereld opgeroepen haar
aandelen in het bedrijf van de hand te doen. De
Nederlandse Stichting Zelfbeschikking West-
Sahara maakt deel uit van de WSRW-coalitie en
wendt zich tot de Nederlandse aandeelhouders.
Dit betreft Pensioenfondsen ABP, ING Investment
Management, DSM Pension Services, Shell Pensi-
oenfonds BV en Fortis Investment Management.
Onlangs heeft KMG zijn exploratiecontract met
de Marokkaanse overheid tot april 2006 verlengd.
WSRW blijft het bedrijf daarom in de gaten hou-
den.

Er zijn inmiddels belangwekkende ontwikkelingen
geweest op het aandeelhoudersfront. Zo hebben
zeer onlangs vier van de vijf Zweedse aandeelhou-
ders van KMG hun aandelen van de hand gedaan.

Het Noorse ministerie van Financiën heeft in juni
het Petroleum Fund verplicht de aandelen KMG
te verkopen. Dit gebeurde nadat de ethische com-
missie van het Petroleum Fund zelf KMG's acti-
viteiten als “een zeer ernstige schending van de
fundamentele ethische normen” beschouwde. Zij
zouden namelijk de Marokkaanse claims op het
gebied kunnen versterken en aldus bijdragen aan
ondermijning van het VN-vredesproces. Momen-
teel richt WSRW zich op de aanpak van bedrij-
ven die fosfaat importeren die afkomstig is uit de
fosfaatmijnen bij Bou-Craa, en op een heel actuele
kwestie: een visserijverdrag tussen de Europese
Unie en Marokko dat dezer maanden in het Euro-
pese Parlement en in de Visserijraad van de EU
volop in discussie is. De huidige verdragstekst
biedt namelijk Europese vissers toegang tot vis-
serij in de Saharaanse wateren. Op initiatief van
WSRW is hiertegen een campagne gestart (zie
www.fishelsewhere.org)

Het spreekt voor zich dat de internationale
medeplichtigheid aan de plunderingen in
West-Sahara voor Marokko voordelen ople-
vert. Enerzijds in harde valuta omdat Marokko
betaald wordt voor concessies en vislicenties in
West-Sahara, anderzijds omdat het een poli-
tiek signaal is: de Marokkaanse weigering om
zich te houden aan het internationale recht en
VN-resoluties werpt klaarblijkelijk geen blok-
kades op om de Saharaanse economie in die
van Marokko te laten integreren en nog meer
kolonisten zich blijvend in het gebied te laten
vestigen.

Volksopstand in West-Sahara

In de context van een doodlopend vredespro-
ces en toenemende Marokkaanse uitbuiting
begint de Saharaanse bevolking in het bezette
gebied meer van zich te laten horen. Nu de
Saharaanse vluchtelingen sinds 1991 hun
twee belangrijkste wapens niet meer of nog
niet kunnen gebruiken, namelijk gewapend
verzet en de mogelijkheid in een referendum
te stemmen voor onafhankelijkheid, zijn
het de Saharanen die onder Marokkaanse
bezigging leven die het stokje hebben over-
genomen. In 1999, het jaar waarin koning
Hassan II overleed, brak een eerste Saha-
raanse volksopstand uit. De Marokkaanse
repressie van de Saharaanse bevolking werd
voor korte tijd wat minder zwaar, zodat de
Saharanen kans zagen zich te organiseren
en in demonstraties betere levensomstan-

digheden te eisen. De opstand werd voornamelijk ingegeven door de sociaal-economische positie van de Saharanen. De oorspronkelijke bevolking van West-Sahara kampt met enorme werkloosheid en zware discriminatie op de arbeidsmarkt. Feitelijk zijn zij tweederangs burgers in eigen land. Er zijn nauwelijks Saharanen op hoge posities, deze zijn nagenoeg exclusief voorbehouden aan Marokkaanse kolonisten. In de demonstraties werden echter ook symbolen van de DARS, zoals de Saharaanse vlag, meegedragen. Na meer dan twintig jaar Marokkaanse bezetting en de scheiding van het Saharaanse volk bleek de eis voor zelfbeschikking aan beide kanten van de Marokkaanse afscheidingswal nog altijd springlevend. In 2002 volgde een nieuwe golf van zware Marokkaanse repressie. Saharaanse organisaties, zoals de Saharaanse afdeling van het 'Forum Justice et Verité', werden verboden. De onrust bleef echter sud-deren.

In mei 2005 kwam de onrust weer op de voorgrond. Overal in bezet West-Sahara gingen Saharanen de straat op, ditmaal in de eerste plaats om te demonstreren tegen de blijvende bezetting door Marokko. Zij doen dit op vreedzame wijze door middel van sit-ins en demonstraties, met leuzen, vlaggen en spandoeken. Het zijn deze acties die de wereld er weer eens op gewezen hebben dat de Marokkaanse propaganda, waarin gesproken wordt van Saharaanse Marokkanen die dankzij de bezetting in rust en voorspoed kunnen leven, tot het rijk der fabelen behoort. Marokko probeerde eind mei zijn gezicht te redden door een buitenlandse persdelegatie onder strikte voorwaarden tot West-Sahara toe te laten in de overtuiging dat leger en politie de situatie onder controle hadden. De delegatie werd in de Saharaanse hoofdstad El Aaiun echter verwelkomd met een nieuwe golf van demonstraties, ondanks de overal aanwezige ordetroepen. De Saharanen wagen hun leven door openlijk te demonstreren: de Marokkaanse politie- en legermacht slaat elke demonstratie uit elkaar, vallen huizen binnen, arresteren hele families, bedreigen mensenrechtenactivisten en slaan ze in elkaar. Leger en politie zijn alom aanwezig en de Saharaanse wijken zijn omsingeld. Vanuit Marokko zijn sinds vorig jaar mei extra ordetroepen, oproerpolitie en andere politie-eenheden aangevoerd. Zo wordt onder de ogen van de VN-missie MINURSO de Saharaanse bevolking mishandeld en geterroriseerd terwijl die opkomt voor het recht dat de missie ge-

acht
wordt
te implementeren:
het recht op zelfbeschikking
via de organisatie van een referendum.
Na het bovengenoemde debacle met een buitenlandse persdelegatie probeert de Marokkaanse bezetter verslaggeving door buitenlandse journalisten te voorkomen. Zo werd een journalist van El-Jazeera die een legerhelikopter boven de stad El Aaiun had gefilmd en die de mensenrechtenactiviste en voormalig politieke gevangene Aminatou Haidar wilde interviewen, gedwongen het land te verlaten. Niet alleen de buitenlandse pers wordt het werk moeilijk gemaakt: ook diverse buitenlandse parlementsleden, die zich ter plaatse wilden informeren, werden bij herhaling verhinderd West-Sahara in te reizen.

In oktober 2005 viel de eerste Saharaanse dode van deze volksopstand. Op zaterdag 29 oktober is een Saharaanse man, Lembarki Hamdi Salek Mahyub, op straat aangehouden en zwaar mishandeld door een politie-eenheid van de beruchte Groupes Urbains de Sécurité (GUS). Zijn enige misdrijf was dat hij zwaai- de met de Saharaanse nationale vlag. In het gebouw van de Gerechtspolitie werd hij op- nieuw afgeranseld. Laat in de nacht is hij naar een ziekenhuis overgebracht. Zondagmiddag verklaarden de artsen hem dood, zonder plaats en oorzaak van het overlijden aan te geven. De Marokkaanse autoriteiten hebben de familie van Lembarki verboden enige uitlatingen te doen over zijn dood. Uit angst voor demonstraties hebben de Marokkaanse autoriteiten het lichaam van Lembarki pas maanden later vrijgegeven. Op 14 januari 2006 is hij onder grote belang- stelling begraven. Inmiddels zijn vele activis- ten opgepakt en tot zware gevangenisstraffen veroordeeld. Sommigen zitten in de beruchte Zwarte Gevangenis van El Aaiun, anderen zijn overgebracht naar gevangenis in Marokko. Overbrenging naar Marokko heeft als doel con- tact tussen gevangenen onderling, met hun fami- lie en het hun advocaten moeilijk te maken.

Solidariteit in Nederland

De Stichting Zelfbeschikking West-Sahara is betrekkelijk klein. Maar dit is niet de voornaamste reden waarom de solidariteit met de Saharanen in

Nederland zo beperkt is. De media besteden weinig aandacht aan West-Sahara, en als er aandacht aan wordt besteed, leidt gebrek aan kennis vaak tot foutieve berichtgeving. Onlangs heeft het NOS Journaal zich hieraan bezondigd, toen in de uitzendingen van 12 maart 2006 het conflict werd verengd tot een strijd tussen Marokko en Algerije, hiermee de Marokkaanse staatspropaganda keurig napratend. De Marokkaanse regering heeft nog altijd een groot propagandabudget, een goede propagandastrategie en adviseurs die de Europese mentaliteit goed kennen. Daarnaast staan economische belangen een former Nederlands standpunt in de weg. Ten slotte nemen veel Marokkanen, ondanks hun lidmaatschap van progressieve organisaties, met betrekking tot West-Sahara een nationalistisch standpunt in waar ze door hun medeleden maar zelden op worden aangesproken.

Hopelijk krijgt het Saharaanse volk, dat ondanks grote gevaren zijn stem laat horen, in Nederland de media-aandacht die het verdient. Internationaal recht wordt meestal pas toegepast bij voldoende druk van voldoende 'gewone' mensen.

Meer informatie via de Stichting Zelfbeschikking West-Sahara (www.west-sahara.nl)

2.Dh5

Festival voor activisten en wereldversleutelaars

De wereld veranderen, dat willen we allemaal wel. Maar hoe doe je dat dan? Als je gaat zitten wachten op de politiek of de vakbonden of andere grote instituties, verandert er waarschijnlijk nooit wat. Je moet dus zelf aan de slag. En wat is er dan mooier dan met andere wereldversleutelaars ideeën uit te wisselen over de aanpak, te kijken wat voor een soort acties wel werken en welke niet, na te denken over strategie, inspirerende voorbeelden te ontdekken waarmee je dan zelf weer verder kunt?

Dit alles kan op het jaarlijkse festival 2.Dh5, een festival vol met workshops en discussies. Niet over wat er allemaal mis is of wat we willen veranderen maar over h^oe die strijd het beste kan worden aangepakt. Aan de ene kant gaat het om theorie en de ontwikkeling van ideeën, bijvoorbeeld hoe zorg je ervoor dat je meer mensen bereikt, wat maakt een campagne effectief. Aan de andere kant zijn er ook praktische workshops, zoals hoe maak je je eigen radio of hoe maak je een effectieve lock-on.

Begin 2006 vond in Utrecht het eerste 2.Dh5-festival plaats, festival voor activisten en wereldversleutelaars. Van dit eerste festival wordt tijdens Appelscha op zaterdag een presentatie gegeven met filmpjes en enkele korte inleidingen. In twee uur tijd zullen er zoveel leuke beelden, interessante mensen en inspirerende ideeën langs komen, dat ook jij wel enthousiast moet worden voor dit nieuwe fenomeen. Want 2.Dh5 gaat d^oór! Eind dit jaar wordt het tweede festival georganiseerd, waar we hopen op n^og meer mensen, ideeën en uitwisseling hiervan. Laat je enthousiast maken tijdens Appelscha en/of kijk op www.2dh5.nl. En kom natuurlijk ook met je eigen ideeën. Als je wilt meedenken over of meewerken aan het volgende festival, kun je je opgeven op de website of in Appelscha.

Heleen de Boer

Seals

Training voor knuppelvee

Voor al die mensen die niet langer in demonstraties willen lopen waarbij de politie bepaalt waar je heen moet, hoe je er uit moet zien, wat je mag roepen, etc (en toch word je nog opgepakt!). Voor al die mensen die vinden dat door ME-linies heen duwen geen geweld is vergeleken bij het geweld van de andere kant tegenover ons, arme mensen in de wereld, het milieu en de dieren.

Dus toen kwam een aantal maanden geleden het idee dat we daar iets tegen wilden gaan doen en zodoende werden de SEALS (Strijdbaar Ecologisch Anarchistisch Levende Schild) was geboren, omdat:

- We een stem van verzet willen laten horen op die plaatsen waar een kritisch geluid het hardste nodig is en daardoor vaak agressief wordt onderdrukt. Gehuld in witte overalls en ingepakt met beschermers, schilden en helmen verdedigen wij onszelf tegen politiegeweld, zonder zelf gewelddadig te zijn.
- We geloven in een niet- hiërarchisch georganiseerde samenleving waarin de rechten van het individu worden beschermd door het collectief.
- We strijden voor zelforganisatie als alternatief voor het geleefd worden door de regering, bedrijven en andere hiërarchische instituten. We hopen, net als hun mascotte, beroemd te worden als knuppelvee.

De strijd brengt ons SEALS in confrontatie met de Staat en het repressieve systeem dat de Staat staande houdt. De SEALS hebben geen knuppels, geen traangas, geen waterkanonnen, geen pantserwagens, geen arrestatie- kungfu-eenheden, geen peperspray en geen kogels. Met passieve bescherming verdedigen wij ons tegen politiegeweld.

We willen ook op de Pinksterlanddagen aanwezig zijn en daar maar eens flink gaan trainen met iedereen die mee wil doen. Dus hou je van wit en zeehondjes, ben je graag dik en warm aangekleed en wil je wel eens iets tegen zo'n blauwe muur doen die we allen regelmatig tegenkomen, kom mee oefenen. Wat we precies dan gaan doen laten we aan jullie verbeelding over, we zijn nog een creatief en zwaar trainingsprogramma op anarchistisch

en
toch ook
chaotische wijze in
elkaar aan het draaien.

Workshop Arrestantengroep

Je rechten en plichten als arrestant en verhoortraining

Je gaat naar een demonstratie/kraak/actie/... en komt plotseling tegenover een politiemacht te staan. Mensen worden voor je neus opgepakt, je wordt zelf opgepakt. Je wordt een paar dagen vastgehouden, verhoord, bang gemaakt dat je lang moet zitten en dan weer op straat gezet met misschien wel een dagvaarding of boete.

Na onze eerste succesvolle trainingsdag willen we op de Pinksterlanddagen een afgeslankte workshop aanbieden over wat je rechten en plichten zijn als arrestant, wat je kunt doen om je voor te bereiden en hoe het is om hier in Nederland vast te zitten. We hebben hierbij ook een quiz bedacht en natuurlijk halen we weer de verhoortraining van stal.

De arrestantengroep Amsterdam biedt ondersteu-

ning
aan linkse
actievoerders die zijn
opgepakt. We geven voorlich-
ting over je rechten en plichten als je bent
gearresteerd en wat je kunt doen na je ar-
restatie. Organiseer je een demonstratie of
actie, dan kunnen we ondersteuning bie-
den. Ook als je zelf arrestantenondersteu-
ning wilt organiseren kunnen we je daarbij
helpen. Inmiddels is er ook sinds enkele
maanden een arrestantengroep Utrecht
opgericht. Op de website www.arrestantengroep.org is meer informatie te vinden over
wat je kunt doen als jij of iemand die je kent
wordt opgepakt, wat je rechten zijn en hoe je
mensen kunt ondersteunen die op dit mo-
ment vast zitten.

Arrestantensteungroep Amsterdam

Steun de Green Scare arrestan- ten in de VS

Verzet tegen enorme repressie je-
gens milieuaCTivisten

Sinds eind vorig jaar zijn tientallen milieuaCTi-
visten in de VS opgepakt en met zware beschul-
digingen achter de tralies gezet. Tegen velen
van hen dreigen zeer zware
gevangenisstraffen (denk aan meerdere keren
levenslang). Ze worden allen beschuldigd van
deelname aan sabotageacties van het Earth Li-
beration Front (ELF), acties waarbij vaak flinke
schade veroorzaakt werd, maar waarbij nooit
mensen gewond zijn geraakt.
De onderzoeken naar het ELF gaan nog voort en
zijn zeer uitgebreid. Tientallen mensen vrezen
nog aan de beurt te komen. Het heeft in de VS ge-
leid tot grote paniek en verlamming van de radica-
lere milieubeweging.

Op de vorige Pinksterlanddagen gaven we al
informatie en lieten we films zien over het lot van
Jeffrey Luers, die tot meer dan 22 jaar gevangenis-

straf veroordeeld is omdat hij een sabotageactie
uitvoerde tegen een paar SUV's (die juppietanks,
ook wel terreinwagens genoemd). Nu dreigt dus
een hoop anderen een nog erger lot.

In het programma in Appelscha willen we infor-
matie geven over de huidige ontwikkelingen en
zoeken naar manieren om de arrestanten en de
mogelijke toekomstige slachtoffers te ondersteu-
nen. Maar ook willen we een discussie voeren over
de mogelijkheden om te blijven handelen onder
dit soort zware omstandigheden. De beschuldig-
den worden immers beschuldigd van terrorisme
en allerlei anti-terreurmaatregelen worden benut
om solidariteit met hen in de kiem te smoren.
Onder die omstandigheden is het zeer moeilijk
om actief te blijven. Iedereen die zich op een of
andere manier actief inzet voor de arrestanten,
dreigt ook als 'terrorist' bestempeld te worden.
Dat maakt het organiseren van solidariteit in de
VS zelf erg moeilijk. Wij zouden willen bekij-
ken welke mogelijkheden er zijn om vanuit het
buitenland deze activisten te ondersteunen.

Kees Stad

Stop de uitlever- ing van Roberto Catrino López

ABC Amsterdam

Tijdens de Pinksterlanddagen in 2004 heeft
het ABC Gent een uitgebreide informatieve
lezing gehouden over het beruchte FIES
gevangenis systeem in Spanje.

Nu enkel jaren later worden we in Noord-
Europa geconfronteerd met de desastreuze
gevolgen hiervan, denk daarbij aan de arres-
tatie van de anarchisten in Aachen in 2004
en nu zeer recent, de arrestatie van Roberto
in Amsterdam in juli 2005.

Wij zullen dit jaar op de PL een lezing/
workshop houden over de situatie van
Roberto en enkel praktische vormen van
solidariteit voorstellen. Ook zal er ruimte
zijn voor initiatieven van de bezoekers en

voor discussie.

Als je meer wilt weten over Roberto kijk dan op onze webstek: <http://squat.net/abcamsterdam>

FIES is overal, stop de uitlevering van Roberto

In juli 2005 werd de Spaanse anarchist Roberto Catrino López gearresteerd in Amsterdam nadat hij enkele maanden daarvoor ontsnapt was uit een gevangenis met het beruchte FIES regime in Zaragoza, Spanje.

Uit vrees voor uitlevering aan de Spaanse staat heeft Roberto ervoor gekozen om zijn gevangenschap tot voor kort stil te houden. De Spaanse Justitie is deze kameraad echter toch op het spoor gekomen en heeft inmiddels om zijn uitlevering verzocht. Roberto die besmet is met HIV wil echter onder geen beding terugkeren naar de harde realiteit van eenzame opsluiting en mishandeling onder het FIES regime. Deze gevangene is terminaal ziek en moet daar ook goed voor behandeld worden om nog een menswaardige invulling te geven aan de rest van zijn leven.

Roberto is een sociale gevangene die in Spanje een gevangenisstraf van 18 jaar uitzat, waarvan het grootste deel in isolatie. Zijn werkelijke veroordeling betrof slechts acht jaar maar door zijn aandeel in allerlei opstanden, wandel- en hongerstakingen en vluchtpogingen is zijn straf inmiddels opgelopen tot 18 jaar. Dit omdat hij de realiteit van folter niet wilde accepteren en verzet de enige optie was.

Het FIES (Fiche van Geïnterneerden onder Speciaal Toezicht) regime is een antwoord om de vele gecoördineerde opstanden en muiterijen die in de jaren '70 en '80 hebben plaatsgevonden. Om het verzet te breken werden er speciale afdelingen in de bestaande gevangenissen gecreëerd waar de gedetineerden van elkaar geïsoleerd worden. Dit gaat gepaard met aanhoudende eenzame opsluiting, censuur, en mishandeling in complexen die we doorgaans als kerken zouden beschouwen. De gevangenen zijn volkomen overgeleverd aan de willekeur en haat van de bewakers. Mensen worden continu overgeplaatst (Roberto 37 maal), contact met de buitenwereld wordt zo veel mogelijk gehinderd en zieken worden niet verzorgd. Elk jaar sterven men-

sen
in hun
cellen door fysieke
problemen of het gebrek aan
hoop om verder te kunnen leven.

Roberto heeft jaren onder deze terreur moeten leven en kan de kracht niet opbrengen om opnieuw daar naar terug te moeten keren. Momenteel verblijft hij in het Penitentiair Ziekenhuis in Den Haag waar hij herstelt van een zware longontsteking nadat de P.I. Lelystad waar hij gevangen zat zijn ziekteverschijnselen weigerde te behandelen. Pas toen hij op het randje van de dood lag, is hij overgebracht naar een ziekenhuis.

Met Roberto mag niet hetzelfde gebeuren als met andere zieke gevangenen die overleden zijn in of aan de gevangenis. Bij ons staat de dood van de anarchist Xose Tarrío in januari 2005 nog vers in het geheugen gegrift. Deze jongeman, die een zelfde voorgeschiedenis heeft als Roberto Catrino Lopez, leed aan AIDS en overleed net na zijn vrijlating. In het zwaarste traject van zijn slopende ziekte werd hij ver weg gehouden van zijn familie en kreeg niet de vrijheid die hij nodig had om ziek te zijn. Helaas is dit slechts een enkel voorbeeld uit een lange reeks sterfgevallen.

Wij eisen daarom dat Roberto Catrino Lopez niet wordt uitgeleverd maar in vrijheid wordt gesteld en de zorg krijgt die hij nodig heeft. Wij laten hem niet in de steek en zullen strijden voor zijn vrijheid! Meer info volgt deze week.

Zieken in het hospitaal, gevangenen op straat!

Anarchist Black Cross Amsterdam

Het meest recente adres van Roberto is:
Roberto B. Catrino López
PI Lelystad
Afdeling 1116
Cel 14
Afdeling F
Larserdreef 300
8233 HB Lelystad

Het is raadzaam om onze website te bezoeken om te controleren dat dit het meest recente adres is gezien de mogelijkheid van overplaatsing!

Clara Meyer-Wich- mann

De jaarlijkse lezing op zondagochtend gaat dit maal over de enige vrouw die in de vooroorlogse Nederlandse anarchistische beweging een prominente rol heeft gespeeld, namelijk Clara Meyer-Wichmann (1885-1922).

De in Duitsland geboren Wichmann raakte onder invloed van de gebeurtenissen van de Eerste Wereldoorlog betrokken in de anarchistische beweging. Ze was afkomstig uit gegoede kringen, studeerde rechten en behept met een grote maatschappelijke belangstelling.

Naast feminisme en antimilitarisme was het strafrecht een van haar favoriete onderwerpen. Al in haar proefschrift, *Beschouwingen over de historische grondslagen der tegenwoordige omvorming van het strafbegrip* (1912), had zij gepleit voor afschaffing van het idee van de straffende gerechtigheid als leidend principe van het strafrecht. Zij was een der oprichters van het Comité van Actie tegen de bestaande opvattingen omtrent Misdaad en Straf (CMS) in 1919, en van haar hand was het ontwerpmanifest waarmee het Comité zich presenteerde. Ook schreef zij stellingen die leidraad werden voor het oprichtingscongres van 21 maart 1920. Op dit congres hield zij haar beroemd geworden lezing over 'Misdaad, straf en maatschappij'. Zij poneerde hier de stelling dat misdaad voorkomt uit maatschappelijk onrecht. Een groot deel van de criminaliteit zou verdwijnen bij rechtvaardiger maatschappelijke verhoudingen. Tevens pleitte zij voor de ontwikkeling van een nieuw rechtsbesef, waarin voor straf geen plaats meer behoefde te zijn. De heersende opvatting over misdaad en straf noemde zij 'een schandvlek van achterlijkheid, grofheid, oppervlakkigheid en hardheid'.

Tot op zekere hoogte was voor Clara Wichmann het CMS een naoorlogse voortzetting van haar

antimilitaristische activiteiten tijdens de oorlog, waarbij zij regelmatig in contact was getreden met gedetineerde dienstweigeraars. Zo had zij ook haar man leren kennen, Jo (nas Benjamin) Meijer, die een gevangenisstraf van tien maanden moest uitzitten wegens zijn weigering dienst te nemen.

In 1922 stierf Clara Wichmann in het kraambed van hun enig kind, in de volle bloei van haar actieve leven. Jo Meijer heeft zich jarenlang gewijd aan het uitgeven van de werken van zijn vrouw zoals in de bundel *Misdaad, straf en maatschappij* (Utrecht, 1931). Ook schreef hij een 'levensschets' van haar. Hierin noemde hij haar een 'kosmisch humaniste': haar engagement was te breed voor het beperkte blikveld dat zovele maatschappelijke bewegingen eigen is. Volgens hem bleef zij altijd oog houden voor het algemene maatschappelijke kader, met daarin de mens centraal. Haar belangrijkste politieke principe was: nooit heiligt het doel de middelen. Juist door in de strijd rechtvaardige middelen te hanteren, leren mensen zich te ontwikkelen naar een rechtvaardiger samenleving.

Om al deze door Meijer geboden karakteriseringsen zouden Clara Wichmanns beschouwingen en publicaties nog lang na haar dood vooral in anarcho-idealistische kring gelezen worden en herleefde haar roem in de jaren zestig en daarna, toen zowel van een hernieuwd feminisme als van een algemenere kritiek op straftoepassing in het recht sprake was.

Indymedia

Discussie en workshop over de alternatieve nieuwsbron op internet

Als Indymedia willen we graag een workshop en een discussie gaan houden. Ten eerste een workshop erover wat Indymedia is en hoe je het gebruikt; dus een uitleg over de algemene idee erachter, de moderatie van de site en wat met een artikel kan gebeuren. Met een praktisch gedeelte voor iedereen die wil leren hoe je eigenlijk iets publiceert, en een soort van inloopspreekuur voor mensen met een praktische vraag, bijvoorbeeld over het posten van foto's en video's.

Ten tweede zouden wij graag een discussie organiseren onder de noemer "Indymedia en actiegroepen - wat kunnen wij voor elkaar doen?" Een goed gesprek over hoe actiegroepen Indymedia beter kunnen gebruiken dan enkel hun persbericht te plaatsen, maar bij voorbeeld in plaats daarvan vooraf al samen met mensen van Indymedia aan een goede feature werken, of Indymedia kan ook tijdens een actie een telefoon klaar hebben voor live-verslaggeving.

Wij zijn al langer van plan geweest een bijeenkomst te organiseren voor die mensen uit actiegroepen die zich met pers bezig houden, en het lijkt ons een goed idee dat gewoon tijdens de Pinksterlanddagen te doen, en wij zullen ook proberen daar wat mensen expliciet voor uit te nodigen.

Werving en directe antimilitaristische actie

Werving oftewel het ronsselen van jongeren in Nederland om oorlogje te spelen neemt in Nederland steeds ernstigere vormen aan

Door middel van o.a. oriëntatiejaren en een speciale defensiezuil in de Centra voor Werk en Inkomen worden zogenaamde stoere, patriottische en heldhaftige jongeren gelokt om als kanonnenvet te dienen en zo het militaire apparaat te bevolken.

We hebben al jaren geen dienstplicht meer, maar nu heeft de staat en zijn leiders andere mogelijkheden gevonden om toch militair mee te kunnen doen in de oorlogen en onderdrukkingen. Wat houdt deze werving precies in en wat kunnen er we als antimilitaristen en pacifisten tegen doen? Daarbij komt natuurlijk het onnut van een militair apparaat aan bod en het nut van directe acties ertegen. Wie weet doen we nog wel een workshopje knutselen van van alles erbij.

Oorspronkelijk voortgekomen uit de totaalweigeraars-beweging (principiële dienstweigeraars die in de gevangenis verdwenen omdat ze ook de vervangende dienst weigerden), is Onkruid in de jaren tachtig uitgegroeid tot een begrip. Onkruid ontwikkelde zich tot een militante antimilitaristische beweging, die vooral bekend werd door spraakmakende inbraken en bezettingen. Onkruid is geen actiegroep, maar een groep acties. De naam is vrij te gebruiken voor iedere directe antimilitaristische actie. Hierbij valt te denken aan blokkades, bezettingen, burgerinspecties, desinformatie, ontwapening en sabotage.

De Onkruid Steungroep is een collectief dat zich ten doel stelt Onkruid-acties en antimilitaristisch

activisme in het algemeen te promoten en te ondersteunen. De Onkruid-Steungroep is een groep mensen die losstaat van de Onkruid-acties op zich, maar deze wel ondersteunt. Onder meer door het doorgeven van persberichten, het geven van achtergrondinformatie, het bijhouden van een website en het uitgeven van Onkruid Nieuws, een kwartaalblad met nieuws over Onkruid-acties en aanverwante zaken. Daarnaast organiseert de Steungroep af en toe discussie- of informatiebijeenkomsten.

De Onkruid-Steungroep

Groen Front

Groen Front verzorgt een programmaonderdeel over de volgende zaken:

Klimmen

Klimmen kan vaak strategisch een goed middel zijn bij acties. Het vertraagt en verhoogt de kosten van een ontruiming en is ook nog eens erg mediageniek. En het is ook gewoon leuk. Bij deze workshop willen we iedereen een korte uitleg geven over enkele basisprincipes van klimmen en uiteraard gaan dat ook in de praktijk brengen.

Schinveld

Hoe kan het dat er in een klein in Limburg “op-eens” een halve volksopstand uitbrak? Activisten van GroenFront! die bezig zijn (geweest) met de Schinveld-campagne vertellen wat er achter de schermen gebeurden in het actiekamp en in het dorp.

Lock-ons

Een lock-on is een metaalbuis met een pin erdoor waar je jezelf aan vast kunt klikken, zodat de politie je minder snel weg krijgt. Op dit basisprincipe zijn oneindig veel variaties te bedenken. Bij deze

workshop overwegingen en argumenten rond het maken van complexe lock-ons.

Do It Yourself EHBO en Huisapothek

De meeste mensen hebben wel iets van Vogel of VSM in hun EHBO-kistje, als aanvulling op of ter vervanging van de reguliere middelen. Maar je kunt je huisapothek ook voor een groot deel alleen laten bestaan uit middelen die je zelf gemaakt hebt. Je weet dan precies wat erin zit en kunt het afstellen op je eigen behoeften. Ook tijdens een dagje wandelen kun je genoeg vinden om jezelf te verzorgen!

Reclaim Your Body

Enige tijd geleden is het project Reclaim Your Body van start gegaan. Het is de bedoeling om dmv workshops en dergelijke, laagdrempelige, begrijpelijke, gratis, maar wel accurate kennis te bieden over het menselijk lichaam en DIY-geneeskunde met natuurlijke middelen. Tijdens deze workshop vertellen we wat het project inhoudt en houden we evt. nog een discussie hierover.
www.reclaimyourbody.web-log.nl

Psychiatrie

Discussiestellingen voor Pinksterlanddagen in Appelscha

1 Ongelijke economische machtsverhoudingen leiden tot armoede, slecht wonen, slechte samenhang in de buurt, slecht werk of geen werk met daaruit voortvloeiend psychische en psychiatrische problematiek. In arme wijken komt veel meer psychose voor dan in rijke wijken.

Stelling 1: De mensen in armere gebieden dienen extra ondersteuning te krijgen om gezond te kunnen blijven.

2 Veel psychische problemen komen voort uit autoritaire machtsverhoudingen met geweld.

a - Een van de belangrijkste daarvan is on-

gebreedelde machtsuitoefening over kinderen. 50-80 kinderen (zijn dit cijfers van Nederland??) worden per jaar door eigen opvoeders vermoord .80.000 zodanig verwaarloosd en mishandeld, dat ze daarvan blijvende gevolgen ondervinden.

b - Ten tweede: Ongelijke machtsverhoudingen tussen meisjes en jongens, mannen en vrouwen kunnen leiden tot seksueel misbruik en/of incest, waardoor veel meisjes en vrouwen ernstig beschadigd raken.

Stelling 2: Machtsmisbruik, zoals autoritair en gewelddadig optreden dient voorkomen te worden. Met voorlichting, ondersteuning, zelfhulpnetwerken en rechtspraak kan dit teruggedrongen worden.

3. Het op grote schaal toepassen van isoleercellen bij gebrek aan voldoende opgeleid personeel in Nederland is een schandaal voor Nederland. Er is geen enkel land in Europa, wat zoveel gebruik maakt van isoleercellen als Nederland. Wereldwijd is de situatie in de psychiatrie voor wat betreft de Mensen Rechten echter nog veel dramatischer dan in Nederland. In klinieken van Oost Europa sterft de helft van de cliënten tijdens het eerste jaar van hun opname. Ook vluchtelingen hebben vaak ernstige psychische problemen die door de manier waarop ermee omgegaan wordt hier nog veel erger worden.

Stelling 3: Internationale solidariteit met psychiatrische patiënten is noodzakelijk en met name als het gaat om vluchtelingen en patiënten in armere gebieden.

4. In Nederland is men bezig om de GGZ te privatiseren.

a - Het liberale gepraat van onze regering over eigen verantwoordelijkheid betekent in de praktijk niks anders dan: de Rijke kant van Nederland wil niet betalen voor de Arme kant van Nederland.

b - Bezuinigingen hebben ertoe geleid, dat mensen niet de hulp krijgen, die ze nodig hebben. In Nederland zijn er patiënten die nu zelfs moeite hebben met het vinden van het benodigde voedsel. (In bijv. Zuid Limburg staan driehonderd mensen op de wachtlijst van de voedselbank). Behalve voedselbanken zijn er nu ook al kledingbanken.

c - Zorgwekkend is ook de toename van dwang in de richting van cliënten (dwangbehandeling, dwangopname, dwangobservatie, dwangtoediening medicatie op straat)

d - maar ook de hulpverleners worden steeds meer gedwongen zich aan regels te houden, (door verzekeringsvoorwaarden en wetge-

ving)

Stelling 4:

De liberalisering van de Geestelijke Gezondheidszorg bedreigt een positieve ontwikkeling van de kwalitatieve inhoud van de zorg.

5 Grootschalige klinieken met een grote concentratie van cliënten met erbij behorende armoede, verveling, prostitutie en drugsgebruik, met vaak onpersoonlijke en autoritaire verhoudingen maken de problemen nog erger dan ze al zijn.

Stelling 5: Grootschalige klinieken dienen vervangen te worden door kleinschalige wooneenheden, om betere zorg aan de cliënten te kunnen geven. (net als in de verstandelijk gehandicaptenzorg in Nederland)

6 Het belangrijkste antwoord van de psychiatrie, namelijk voorschrijven van medicijnen schiet niet alleen tekort omdat medicijnen alleen maar onderdrukken en niet genezen, maar ook omdat ze voorbij gaan aan de oorzaken van de problemen, namelijk ongelijke machtsverhoudingen, trauma's, armoede, isolement, eenzaamheid en dergelijke.

Stelling 6: Psychische problemen zijn onlosmakelijk verbonden aan de sociale achtergronden van de cliënt. Behandelingen dienen daarom niet enkel gericht te zijn op de medische modellen van de cliënt.

7. Vrijheid, cliëntenbeweging, psychische problemen en GGZ hebben buitengewoon veel met elkaar te maken. Het nemen van eigen verantwoordelijkheid door GGZ-clieënten betekent in de praktijk het oprichten en in stand houden van eigen cliënten zelf organisaties

Stelling 7: Door overheid gefinancierde cliëntenparticipatie met de daarbij behorende invloed van professionals, kan leiden tot ouderwetse gewoontes.

Stelling 8. Het is belangrijk om tijdens de Pinksterlanddagen in Appelscha die van oudsher tot doel hebben vrijheidsbezinning, over het thema psychiatrie een workshop te houden.

M.m.v. Herman Breedveldt van de Nieuwsbrief Biopolitiek.

De Vrije Bond

Zelfbeheer en Anarchisme is samenwerken, waarom dan de Vrije Bond?

Wat is de Vrije Bond?

De Vrije Bond is een verzameling van mensen die streven naar een andere samenleving. Een samenleving zonder machtsstructuren, zonder onderdrukking van mensen en zonder uitbuiting van dieren of uitputting van het milieu. Een anarchistische samenleving, waarin op basis van gelijkheid met elkaar wordt omgegaan. De mensen binnen de Vrije Bond zijn op hun eigen manier, in hun eigen stad, wijk, werk of actiegroep, bezig zo'n samenleving dichterbij te brengen: door directe acties, het organiseren of voeren van discussies, het schrijven van artikelen of het geven van informatie. De Vrije Bond dient als platform om elkaar te ontmoeten, ervaringen uit te wisselen, theorie te ontwikkelen, strategieën uit te denken, maar ook om samen activiteiten op te zetten of te ondersteunen.

Basisorganisatie

De Vrije Bond is een 'basisorganisatie voor zelfbeheer en syndicalisme'. 'Basisorganisatie' wil zeggen dat er niet gewerkt wordt met machtsstructuren, maar dat alle leden even belangrijk zijn en samen het beleid en de activiteiten bepalen. Beslissingen worden genomen op basis van consensus.

Zelfbeheer

De Vrije Bond wil een maatschappij waarin mensen zelf kunnen bepalen wat er met hun tijd, ruimte en leven gebeurt, rekening houdend met anderen. Veel leden van de Vrije Bond zijn betrokken bij initiatieven waarin dit zelfbeheer centraal staat, bijvoorbeeld in - eigen - bedrijven of acties rondom woonwerkprojecten, voedselcoöperaties, uitkeringsstrijd, flexwerk en directe milieuacties. Via bijeenkomsten, een tijdschrift en een solidariteitskas biedt de Vrije Bond hen een ontmoetingsplek, een discussieplatform en, indien nodig, financiële ondersteuning.

Syndicalisme

Een specifieke vorm van zelfbeheer is syndicalisme. Syndicalisme is erop gericht dat de werknemers zelf bepalen wat er in hun bedrijf gebeurt: wat er wordt geproduceerd, door wie en op welke manier. Arbeiderszelfbestuur dus. De Vrije Bond is voortgekomen uit de Bedrijfsorganisatie Collectieve Sector, een van het OVB (Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties) afgesplitste vakbond. Vanuit dit vakbondsverleden van de Vrije Bond wordt syndicalisme als vorm van zelfbeheer apart genoemd.

Buiten de Orde

De Vrije Bond geeft het blad Buiten de Orde uit. Het blad verschijnt vier keer per jaar en is gevuld met informatie, interviews en discussies over zelfbeheer, arbeidsethos, baanlozenstrijd, vrouwenstrijd, mannenstrijd, antifascisme, antimilitarisme, anarchisme, milieuacties, verzet en onafhankelijke cultuur. Het wordt verspreid onder de leden, aan abonnees en via de losse verkoop.

Solidariteitskas

Een andere belangrijke poot van de Vrije Bond is de solidariteitskas. Via deze kas ondersteunen de leden elkaars acties en activiteiten gericht op zelfbeheer in de ruimste zin van het woord. Het kan bijvoorbeeld zijn dat een lid bezig is met een actie tegen de sollicitatieplicht en hierdoor te maken krijgt met een korting op of stopzetting van de uitkering. Hij of zij kan dan uit de solidariteitskas onder bepaalde voorwaarden een

lening of tegemoetkoming krijgen. Op die manier is de solidariteitskas er voor leden ook voor stakingen en voor het opzetten van eigen bedrijven. Of voor iemand of een groep die een thema-avond wil organiseren, een voedselcoöperatie wil opzetten, een brochure wil uitgeven, et cetera. Ook ondersteunt de Vrije Bond dergelijke acties waar ook ter wereld.

Werkgroepen

In de Vrije Bond kunnen ook werkgroepen actief zijn. Dit kan een groep zijn rondom een bepaald onderwerp, maar ook mensen uit een bepaalde stad of regio die samen activiteiten organiseren. Zo was er voorheen een werkgroep 'bevrijdende economie', die bijeenkomsten hield en brochures uitgaf. De Anarchistische Groep Amsterdam en de Utrechtse anarchistische groep Ithaka functioneren eveneens als werkgroep van de Vrije Bond. Werkgroepen ontvangen een deel van het geld dat uit de contributie binnenkomt voor hun activiteiten.

Meer informatie?

Kijk op www.buitendeorde.nl

Film- programma

Vrijdagavond 2 juni, het Filmhuis
Psthéi presenteert:

Minoes

Regisseur: Vincent Bal, 2001, 82 min.

Een verlegen journalist, Tibbe, krijgt hulp van Juffrouw Minoes, een kat die door een giftige stof veranderd is in een vrouw. Samen worden ze een succesvol journalistenduo, op zoek naar de geheimen die in het plaatsje Killendoorn verborgen zijn.

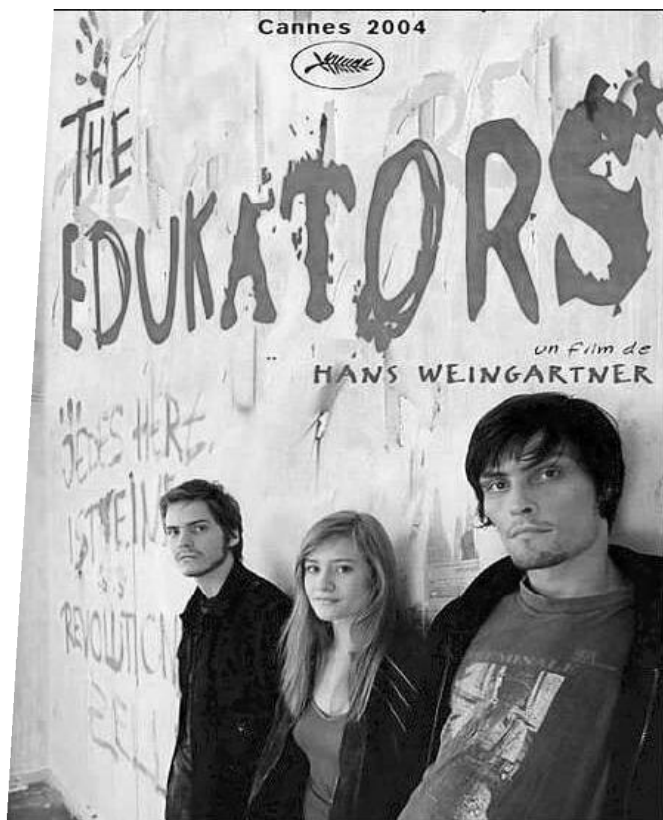
Minoes vertelt het verhaal van een poes die van een onbekende giftige stof drinkt waardoor ze in een jongedame verandert. Van binnen echter voelt ze zich nog wel als een poes en zo blijft ze zich ook gedragen. Op het marktplein van Killendoorn wordt ze dan ook in een boom aangetroffen door journalist Tibbe. Tibbe zit op dat moment aan de grond omdat hij eigenlijk een verlegen jongen is en letterlijk geen neus heeft voor nieuwsfeitjes. De hulp van Minoes komt dan ook goed van pas want elke avond komen de katten uit de stad samen en bespreken alle nieuwtjes. Op deze manier komt Tibbe heel wat geheime zaken te weten en zijn ster is dan ook rijzende bij de Killendoornse Courant. Als Minoes echter ontdekt dat de grootste weldoener van de stad, de Heer Ellemet, een dierenmishandelaar is en de burgemeester probeert om te kopen om zijn deodorantfa-

briek
te laten
uitbreiden, gelooft
niemand het wanneer Tibbe dit
nieuws laat publiceren. Hij moet nu met de
hulp van Minoes en haar kattenvrienden
zijn naam zien te zuiveren.

The Edukators

Regisseur: Hans Weingartner, 2004, Duits
met Nederlandse ondertitel, 127 min.

Moralisme in een alpenhut...
Ze breken in bij protserige villa's. Niet om te
stelen van de rijken, maar om het meubilair
te verplaatsen en daarna een briefje achter
te laten met bijvoorbeeld de tekst 'Die fetten
Jahre sind vorbei'. Zo veroorzaken ze chaos
en verwarring bij de 'gesettlede' welvaren-
den, maar ondervinden zelf toch ook enkele
morele issues...

Wanneer Jule op een dag haar huur niet meer kan
betalen neemt ze haar intrek bij haar vriend Peter,
die samen met zijn maat Jan door geweldloze
acties de wereld probeert te verbeteren. Als Peter
in z'n eentje op vakantie gaat, ontdekt Jule dat ze
eigenlijk heel wat anders uitspoken. Ze breken in
bij kapitale villa's, waar ze vervolgens alle meubels
en andere huisraad verplaatsen en de boodschap
"die fetten Jahre sind vorbei" of "Sie haben zuviel

Geld" achter laten. Met deze boodschap willen ze
de bewoners het signaal geven dat hun kapitalisti-
sche leefwijze de langste tijd heeft gehad. Door op
deze wijze hun privé-domein binnen te dringen,
ondermijnen ze het door materiële welvaart ver-
kregen gevoel van veiligheid.

Maar Jule heeft haar eigen geheim. Ze heeft grote
schulden, doordat ze ooit onverzekerd de dure
auto van zakenman Hardenberg heeft aangereden.
Jan en Jule besluiten Hardenberg een lesje te leren
en nemen zijn villa te grazen. Tijdens deze klus
lopen de zaken behoorlijk uit de hand.

Uiteindelijk zien ze zich zelfs gedwongen om met
hulp van de inmiddels teruggekeerde Peter Har-
denberg te ontvoeren en zich schuil te houden in
een berghut. De drie idealisten worden door de
gesprekken met Hardenberg gedwongen kritisch
te kijken naar hun eigen ideologieën. Ook hun
ideeën over liefde en vriendschap komen onder
druk te staan.

Filmhuis Psthéi

<http://www.acu.nl/pasthei>

Bands & Dj's

Zaterdagavond 3 juni

Ik, Ulrike, schreeuw het uit
Korte theatermonoloog door Jop
Kaal

"IK, ULRIKE SCHREEUW HET UIT"
(Dario Fo). Korte monoloog van Jop Kaal,
geschreven door Dario Fo, en gebaseerd op
het dagboek van Ulrike Meinhof.

Meinhof beschrijft in haar dagboek (RAF /
Baader-Meinhof gruppe) haar behandeling
in een Duitse isoleercel. Ulrike stierf uitein-
delijk onder verdachte omstandigheden in
haar cel, en is waarschijnlijk vermoord door
de staat.

De tekst van Dario Fo over Ulrike is zeer
politiek, en deze aanklacht tegen vervreem-
ding in de maatschappij treft als een moker-
slag.

Acteur: Jop Kaal.

Spam! Live Punk-ska-reggae uit Utrecht

SPAM! werd opgericht tijdens een hardcore matinee aan de bar van het ACU te Utrecht. Aanvankelijk had geen enkel bandlid enige ervaring op het instrument dat zij gingen bespelen. Nog vóór het eerste optreden hadden de meeste leden de band alweer verlaten, wat overbleef was een vijfkoppige groep bestaande uit bas, drums, gitaren en zangeres. Na drie jaar oefenen is het nu dan eindelijk zover, SPAM! is er klaar voor om jou te bestoken met een dosis daverende punkrock met een vleugje ska!

De Hardheid Live Ska

Het is 1996. Vier vrienden en een hen onbekende gitarist vormen samen een band en beginnen plezier te maken. De Hardheid is geboren. Ondanks de muzikale smaakverschillen blijkt de ska een grote gemeenschappelijke interesse te genieten. Het is dus niet gek dat deze muzieksoort de basis vormt van de zich langzaam ontwikkelende Hardheid Huisstijl. Verder kent deze stijl weinig regels... als het maar skant, grooved, pompt, zuigt, beukt en knalt. Er wordt gezongen in het Nederlands over zin en onzin; over het weer, over kabouters, over kutmuziek, over drank en over klootzakken. De afgelopen jaren kwamen een nieuwe zanger en een blazerssectie de band versterken tot de huidige negen-

ma-
tie. Het
plezier groeide mee...
De Hardheid is een band die je
live moet zien. De band heeft door de jaren
heen veel opgetreden en weet hoe je een
feestje moet bouwen, zowel óp als vóór het
podium.
Tjek de Hardheid, absoluut wreed voor je!
www.hardheid.com

Vitamine ACU disco Dj's

De dj's van vanavond genieten wereldfaam. Althans, in Utrecht en omstreken. Elke vrijdag maken zij er in het ACU een potje van met hun Vitamine ACU Disco. Chrissie-Q, Wilco DP en Riotgirl draaien namelijk de allerbeste en allerslechtste platen met een meer of minder politiek luchtje. Het zal even wennen voor ze zijn, zo zonder een verse Koninck, maar met een flesje Appelschap in de hand zit het met de vitamientjes sowieso wel goed! De Aanbevolen Dagelijkse Hoeveelheid bestaat onder andere uit Atari Teenage Riot, Blondie, The Cure, Dead Kennedys en ga zo maar door tot je bij de Z uitkomt. Zo makkelijk ben je nog nooit aan je vitamineshot gekomen!
Voor playlists en belachelijke foto's: www.vitamineacu.nl

Zondag- avond 4 juni

Bonte Avond Van Ka tot K3

Anarchistische jeugd bepaalt zelf wel wat ze goed vind. En dat is dus niet zeurpunk en stinkende hippies. Hilarisch en ontroerend, het open podium wordt in het eerste deel van de avond overgenomen door alles wat jong is, zoals altijd met sublieme presentatie door Ka.

Caspian Hat Dance Live gipsy music

Stel je een bruiloftsfeest voor in een afgelegen Roemeens dorp. De helft van de bezoekers is aan het huilen, de andere helft aan het lachen, de meesten zijn aan het drinken en ieder van hen danst. De muzikanten spelen uren aan een stuk, met hun vurige zigeunerharten en rusteloze punkspirit. Als de laatste gast neervalt onder een boom, is het laatste woord wat ze fluistert voor ze buiten bewustzijn raakt: "Caspian Hat Dance..."

Link Live rammelpunk

Link zijn vier schreeuwende (Groningse) meiden en dito instrumenten. Hun eerste optreden was uit nood geboren. De Heksenacht in Groningen had zich verkeken op de kosten en kon de band die geboekt was niet meer betalen. Dus kwam Link even gratis het dak eraf blazen. Dat optreden smaakte naar meer. Hele tonnen tijgerbalsem werden aangesleept om (na een aantal wisselingen van bandleden) in een flink tempo te oefenen zodat ze snel andere optredens konden doen. Hun opnames zijn zo kut dat mensen vaak denken dat ze crustpunk maken. Live klinken ze naar méér rammelpunk! Ze maken nummers over zaken die dicht bij ze staan en die hun aangrijpen. Mensen aan wie ze een hekel hebben, sociale misstanden en onhebbelijke politiek passeren in no time de revue.

Daisy Chain Berlijnse punkrock

Daisy Chain komt uit de Berlijnse wijken Kreuzberg en Prenzlauerberg, buurten met een rijke punkrock historie. Ze spelen old-school punkrock in jaren zeventig stijl met melodieuze vrouwenzang. De band is opgericht in de zomer van 2001. Ze hebben op hun tours overal in Europa opgetreden.

De meestal Engelse teksten gaan over de dagelijkse woede, verdriet, liefde, vernieling, verslaving en hartstocht. Alles wat het leven op straat zoal met zich meebrengt. De teksten bevatten geen directe politieke stellingnames en platte slogans. Voor Daisy Chain is punkrock gewoon punkrock en verder niets. Haar stellingname tegen antisemitisme, fascisme, racisme, en sexismen is vanzelfsprekend.

Beat is murder! Dj Zoot

Ladies and gentlemen, it's all about to happen, let's hear it for the fantastic.... dj Mic Zoot. Dit jaar is het dan zover op de nu al legendarische dag, zondag 4 juni 2006, zal de huis, tuin en keuken dj Mic Zoot zijn ritmische gymnastiek ten gehore brengen. Naadloos zullen de plaatjes aan elkaar worden gedraaid en wel tussen, voor en na de fenomenale bands. De voetjes kunnen op die dag definitief van de vloer, dance till ya drop, van voor, naar achteren van links naar links. Olijke muzikale geuren, zal de PL kleuren, van de vogeltjesdans tot het smurfen lied, voorbij gaan alle onsmakelijke hits. Uit het brede assortiment van een stuk of tien platen, zal

deze dj zorgvuldig zijn muzikale keuze bepalen. If it ain't hip, it sure won't hop. Verzoekplaatjes kan natuurlijk altijd worden ingediend, of het voorkomt in het brede assortiment blijft natuurlijk de vraag. Ma ja, wie niet waagt, wie niet wint. What about some mellow tracks for ya ears?

Vanaf het jaar 1998 timmert deze dj serieus aan de weg, kieskeurig, neuh, op alle plaatsen in Nevalands heeft hij al zijn muzikale ongein geproduceerd. Behalve dan in Staphorst, Den Aniel, Hoogeveen, Amsterdam en nog zo'n duizend andere plaatsen, ya get the drift! De styles waarin hij draait zijn o.a.: hiphop, ska, ragga, dancehall, wave, urban, latin, bubbling, chemical beats, breakbeat, punk en funk. Yo!

Dus zorg dat je erbij bent, bij deze dj moet je zijn, niet voor de gein, maarr voor some serious shit, hit after hit.

De PL zal nooit meer dezelfde zijn, ai, oei, ooohhh, doh.

Komt dat zien!

Huis- houdelijke mededelingen

Bij de hoofdpoot staat een caravan waar je de entree kan betalen. Het is ook dit jaar weer 10,-. Dit bedrag is zo laag mogelijk gehouden. Het is er wel op berekend dat iedereen dit betaalt. Met het entreegeld en de opbrengst van de kantine wordt de hele bijeenkomst betaald.

Bij het huisje (of wat er momenteel van over is, de boel wordt drastisch gerenoveerd!) is er ook dit jaar weer een infostand. Voor al je vragen en opmerkingen kun je hier terecht.

Het diner wordt ook dit jaar weer verzorgd door Rampenplan. Ook zij kunnen altijd wel hulp gebruiken bij het snijden van groenten en de afwas! Informeer bij hun tent. Als je mee wilt eten moet je tijdig eetkaarten kopen bij de kassa (caravan bij de entree)

De kantine is vanaf 08.00 uur open voor koffie, thee, ontbijt, snoep, soep enz. Het gehele assortiment zoals ook brood, beleg, chips e.d. is biologisch.

Houdt het kampeerterrein schoon. Ook het Aekingaterrein! Aan het begin van het terrein staat een vuilcontainer waar je je afval in kan deponeren.

Zet je tent buiten de lijnen van het voetbalveld op. Check bij het weggaan of er geen haringen in de grond blijven zitten. (Voetballers kunnen zich er lelijk aan bezeren en de maaimachine is er ook niet tegen bestand!)

Hou je hond bij voorkeur thuis! Kan je echt geen oppas vinden, hou hem dan aan de lijn bij je en laat 'm niet op het terrein poepen. Geen honden in de gebouwen.

Auto's kunnen niet op het terrein worden toegelaten. Parkeren is mogelijk op het weiland vóór de ingang.

De w.c.'s en douches moeten regelmatig worden schoongemaakt. Het zou fijn zijn als meerdere mensen zich hierover ontfermen. Er hangen schoonmaakroosters in de vrouwen- en mannentoiletten.

Wat eigenlijk streng verboden is, is het

kamp-
vuur in het
bos. Omdat het elk jaar
toch wel plaatsvindt maar twee
jaar geleden totaal uit de hand gelopen is,
willen we iedereen op het hart drukken dat
mensen hun verantwoordelijkheid moe-
ten nemen. Om dat de P.L. dit jaar vroeg
in het seizoen is, zitten we midden in het
broedseizoen. Buiten dat is het in elk bos
verboden om een kampvuur te maken i.v.m.
brandgevaar. De gevolgen zijn niet te over-
zien als het misgaat!

Het zou erg prettig zijn als er wat
mensen op maandag helpen met afbreken
en schoonmaken. Je kunt je opgeven bij de
infostand, voor het huisje.

Ongetwijfeld zijn er ook nog mensen nodig
om kantinediensten te draaien. De diensten
duren 2 uur. Achter de bar hangt een rooster
om je in te tekenen.

Er komen op het terrein al jaren veel beest-
jes voor die 'teken' worden genoemd. Ze ver-
oorzaken soms de ziekte van Lyme. Contro-
leer jezelf dus op dit gedeelte dat zich nestelt
op warme plekjes, zoals je liezen, oksels e.d.
Je verwijdert ze met een speciale tekenpen die
sommige vaste kampeers op het terrein wel
hebben, een pincet, of als ze snel ontdekt wor-
den gewoon met je nagels. Als er rode kringen
rond het wondje ontstaan, is het foute boel en
moet je beslist naar de dokter gaan.

Het terrein van Aekinga is vorig jaar in
andere handen overgegaan en heet nu Zeuven
Akkers. Er wonen nu verstandelijk gehandicap-
ten die gedragsmoeilijkheden kunnen vertonen
en daarom het beste in alle rust ergens kunnen
verblijven. Het is daarom dat we niet meer de
beschikking hebben over de zaal op hun terrein
maar over de gymzaal die pal naast het kampeer-
terrein ligt. Aangezien ze tijdens de PL gewoon
op hun terrein verblijven, zullen we ze vast wel
tegenkomen, aangezien ze een wandeling over
het kampeerterrein beslist niet schuwen.

Veel plezier en hopelijk tot volgend jaar!

Overzicht van het Programma

Vrijdag 2 juni	Grote Zaal	Tent	Zeudenakkers	Kindertent
	Filmprogramma 20.00 – 21.20 - Minoes (82 min.) Pauze 21.45 - 23.52 - The Edukators (127 min.)			

	Grote Zaal	Tent	Zeudenakkers	Kindertent
Zaterdag 3 juni	10.00 – 11.00 Openingsprogramma met warm welkomstwoord en opwekkende praatjes. Presentatie: Arie Hazekamp			
		11.00 – 13.00 Arrestantengroep Amsterdam over & met Verhoortraining, Rechten en plichten arrestanten en een Kwis	11.00 – 14.00 Thema Strafrecht & gevangenis: 11.00-12.15 het ontstaan van de gevangenis 12.15-12.30 pauze 12.30-14.00 een andere kijk op misdaad en straf	11.00 - Workshop spelletjes maken 11.00 - Doorlopende workshop maken video-interviews
	11.00 – 13.00 Festival 2DH5	11.00 – Verzamelen voor Klimworkshop Groen Front		
	13.00 – 16.00 West-Sahara	13.00 – 15.00 Oorlog in Irak door Jo Wilding		
			14.00 – 17.00 Dierenrechten	14.00 – Kindervoorstelling: Karkast
	16.00 – 18.00 Vrije Bond over zelf-beheer en anarchisme	15.00 – 16.30 Indymedia workshop over DIY-media	17.00 – 18.00 Workshop Vrijdenken met Muziek	16.00 – Speurtocht in het bos
		16.30 – 18.00 Parijse studenten en CPE		
	Grote Zaal	Tent	Zeudenakkers	Kindertent

	Vanaf 18.00 uur Eten bij Rampenplan			
	Grote Zaal	Tent	Zeuwenakkers	Kindertent
		20.45 uur		19.00 – Verhaal bij een klein vuurtje door ome Krelis
	20.30 – 20.45 uur Theatermonoloog van Dario Fo over Ulrike Meinhof door Jop. Bij mooi weer in het bos.			
	21.00 – 21.30 uur Spam! (Utrechtse ska- en punkrock)			
	21.45 - 22.45 uur De Hardheid (skan-kin', groovin', pompin', zuigend, beukend en knallend uit Amsterdam!)			
	Aansluitend Vitamine ACU DJ's tot 01.30 uur			

	Grote Zaal	Tent	Zeuwenakkers	Kindertent
Zondag 4 juni				11.00 – Levend bordspel
	10.00 – 11.00 u Lezing Arie Hazekamp over Clara Meijer Wichmann	10.00 - 11.00 Onkruit over directe actie tegen werving militairen	10.00 – 12.00 Training Seals	11.00 - Vervolg doorlopende workshop maken video-interviews
	11.00 – 13.00 Festival 2DH5	11.00 – 13.00 Psychiatrie 11.00 Verzamelen workshop GroenFront over lock-ons	12.00 – 14.00 Discussie: Partijpolitiek	
	13.00 – 16.00 Anarchistische hulpverlening New Orleans e.o.	13.00 – 14.30 Woonstrijd!		13.00 – 17.00

		14.30 – 16.30 Groen Front over DIY EHBO en Huis- apothek & Reclaim Your Body	15.00 – Kindertheater “de Landverhuizer” door Bjorn Sluiter	
	16.15 – 17.45 Steun de Green Scare arrestanten in de VS door Kees Stad	16.30 – 18.00 ABC Amsterdam over Stop de uitlevering van Roberto Catrino Lopez	16.30 – 18.00 Groen Front over Schinveld	
	Grote Zaal	Tent	Zeudenakkers	Kindertent
	Vanaf 18.00 uur Eten bij Rampenplan			
	Grote Zaal	Tent	Zeudenakkers	Kindertent
	19.30 – 21.00 Bonte Avond Presentatie: Ka Met video-interviews kinderprogramma			
	21.15 - 22.00 Caspi- an Hat Dance (gipsy- folk music)			
	22.15 - 22.45 Link (Groningse ram- melpunk)			
	23.00 - 23.30 Daisy Chain (Berlijnse punkrock)			
	Daarna dj Mic Zoot tot 01.30 uur			

	Grote Zaal	Tent	Zeudenakkers	Kindertent
Maan- dag 5 juni mei	11.00 - Evaluatie van PL 2006			
	Opruimen & schoon- maken & afbreken			

Het is de bedoeling dat we ons aan het tijdschema houden, zodat niemand ergens komt en het is al begonnen, of het gaat niet door!

In- houdelijk Programma

Zaterdagochtend

Grote Zaal

10.00 - 11.00 uur Openingsprogramma

Pinksterlanddagen

De Pinksterlanddagen 2006 starten met een openingsprogramma waaraan diverse mensen hun medewerking verlenen. Korte presentaties van en voorbeschouwing.

11.00 - 13.00 uur Festival 2.DH5

Terugblik op het eerste 2.DH5 Festival dat vorig najaar in Utrecht plaatsvond.

Tent

11.00 – 13.00 uur Arrestantengroep Amsterdam

Programma van de Arrestantengroep Amsterdam met een realistische workshop over verhoortechnieken van de politie, een Ken-jerechten sessie indien je gearresteerd bent en een kwis.

11.00 – Klimworkshop GroenFront!
Verzamelen voor de jaarlijkse klimworkshop van GroenFront! in het bos

Zeudenakkers

11.00 – 14.00 uur Thema strafrecht en gevangenis

11.00-12.15 het ontstaan van de gevangenis

12.15-12.30 pauze

12.30-14.00 een andere kijk op misdaad en straf

Zaterdagmiddag

Grote Zaal

13.00 – 16.00 uur West-Sahara

Programma van de Stichting Zelfbeschikking West-Sahara rond de laatste kolonie in Afrika, namelijk West-Sahara waar Marokko een waar schrikbewind uitoefent.

16.00 – 18.00 Vrije Bond

Bijeenkomst over anarchisme, zelfbeheer en samenwerking

Tent

13.00 – 15.00 uur Oorlog in Irak

De Engelse Jo Wilding vertoefde in Irak ten tijde van de oorlog en bevond zich in Falluja toen de Amerikanen daar tekeer gingen. Ze doet verslag van haar (heftige) ervaringen mede aan de hand van beeldmateriaal.

15.00 – 16.30 Indymedia

Workshop over Do it yourself media

16.30 – 18.00 Parijse studenten en CPE

Discussiebijdrage van de organisatie Wereldrevolutie

Zeudenakkers

14.00 – 17.00 uur Dierenrechten

Programma van Respect voor Dieren, Animal-Rights en Actiegroep Dierenleed rond dierenrechten.

17.00 – 18.00 uur Workshop Vrijdenken met

Muziek

Zondagochtend

Grote Zaal

10.00 – 11.00 uur Clara Meijer Wichmann

Lezing door Arie Hazekamp over anarchiste Clara Meijer Wichmann (1885-1922) en haar opvattingen over misdaad & straf en strijdmiddelen.

11.00 – 13.00 uur Festival 2.DH5

Vooruitblik op het volgende Festival dat komend najaar wordt georganiseerd.

Tent

10.00 - 11.00 Directe actie tegen werving militairen

Bijdrage van Onkruid over directe actie tegen werving militairen

11.00 – 13.00 Psychiatrie

Betrokkenen bij cliëntenorganisaties initiëren discussie aan de hand van stellingen.

Zeudenakkers

10.00 – 12.00 Training Seals

Workshop verzorgd door de SEALS over geweldloze bestrijding van de ME tijdens acties.

Zondagmiddag

Grote Zaal

13.00 – 16.00 Anarchistische hulpverlening New Orleans e.o.

Verslag van twee Amerikaanse anarchistes over de anarchistische hulpverlening die na de orkaan Katrina in New Orleans succesvol op gang kwam.

16.15 – 17.45 Steun de Green Scare arrestanten
Kees Stad gaat in op de huidige vervolgingsgolf in de VS van vermeende leden van het Animal en Earth Liberation Front op grond van antiterrorismewetgeving.

Tent

13.00 – 14.30 Woonstrijd!

Vervolg op het gelijknamige thema van vorig jaar rond sociaal huisvestingsbeleid met ondermeer verslag van gevoerde acties. Tevens wordt er ingegaan op het dreigend kraakverbod.

14.30 – 16.30 DIY EHBO en Huisapotheek & Reclaim Your Body
Groen Front! Vertelt over DIY EHBO en Huisapotheek & Reclaim Your Body

16.30 – 18.00 Stop de uitlevering van Roberto Catrino Lopez
ABC Amsterdam vertelt over haar campagne ten behoeve van de in Nederland gevangen zittende Roberto Catrino Lopez die uit Spanje afkomstig is.

Zeudenakkers

12.00 – 14.00 Partijpoliziek

Discussie over de vraag hoe lokale progressieve politieke partijen zich verhouden tot buitenparlementaire actie.

16.30 – 18.00 Schinveld

Terugblik op de spraakmakende campagne van Groen Front in Schinveld die vorig jaar op de PL startte alsmede beschouwing over de huidige situatie.

Maandagochtend

Grote Zaal

11.00 uur Evaluatie

Evaluatie van de PL 2006, samenstelling PL-voorbereidingsgroep 2007

Cultureel Programma

Vrijdagavond

Grote Zaal

20.00 – 24.00 Filmprogramma door Filmhuis Psthéi, Utrecht

20.00 – 21.20 Minoes (82 min.)

Een verlegen journalist, Tibbe, krijgt hulp van Juffrouw Minoes, een kat die door een giftige stof veranderd is in een vrouw. Samen worden ze een succesvol journalistenduo, op zoek naar de geheimen die in het plaatsje Killoendoorn verborgen zijn.

Pauze

21.45 – 23.52 The Educators (127 min.)

Ze breken in in protserige villa's. Niet om te stelen van de rijken, maar om het meubilair te verplaatsen en daarna een briefje achter te laten met bijvoorbeeld de tekst 'Die fetten Jahre sind vorbei'. Zo veroorzaken ze chaos en verwarring bij de 'gesettlede' welvarenden, maar ondervinden zelf toch ook enkele morele issues...

Zaterdagavond

Grote Zaal

20.30 – 20.45 Theater

Theatermonoloog over Ulrike Meinhof door Jop. Bij mooi weer in het bos.

21.00 – 21.30 Spam! (Utrechtse ska- en punkrock)

21.45 – 22.45 De Hardheid (skankin', groovin', pompin', zuigend, beukend en knallend uit Amsterdam!)

Daarna Vitamine ACU DJ's tot 01.30

Zon- dagavond

Grote Zaal

19.30 – 21.00 uur Bonte Avond/Open
Podium

Voor iedereen die iets op het podium kwijt wil in samenwerking met de organisatie van het kinderprogram. Met o.m. de vertoning van de video-opnamen uit de kinderen/jongerenworkshop. Presentatie: Ka

21.00 - 21.15 Pauze

21.15 - 22.00 Caspian Hat Dance (gipsy-folk music)

22.15 - 22.45 Link (Groningse rammelpunk)

23.00 - 23.30 Daisy Chain (Berlijnse punk-rock)

Daarna dj Mic Zoot tot 01.30

Kinderprogram- ma

Dit programma vindt plaats in en om de kindertent!! Het thema dit jaar is: Vrij zijn! Dit jaar wordt het kinderprogramma wederom verzorgd door Kinderpret uit Amsterdam (OCCII/ Binnenpret). Email: kinderpret@occii.org

Zaterdag

11.00 Workshop spelletjes maken (kindertent)
Speelgoed en spellen uit allerlei landen maken, die je dan alleen of met vrienden kunt spelen op dit festival! Want als je vrij bent, speel je!

11.00 Start doorlopende workshop video-interview (over hele terrein)
Tijdens deze workshop voor 10+ kun je leren om interviews te maken over een belangrijk onderwerp met de videocamera.
Het eindresultaat wordt vertoond op de bonte avond.

14.00 Voorstelling voor jonge kids: Karkast (buiten of kindertent)
Karkast komt al jaren naar Appelscha en vertelt graag aan de jonge kinderen over de avonturen van de straatartiest.

16.00 Speurtocht in het bos
Tijdens deze avonturenbostocht, moet je er wel wat voor doen om het probleem op te lossen...

19.00 Verhaal bij een klein vuurtje door ome Krelis (bij slecht weer in de kindertent)

Zondag

11.00 Levend bordspel (kindertent)

11.00 Doorlopende workshop video-interview

15.00 Theater "de Landverhuizer" door Bjorn Sluiter (in Zeuvenakkers/gymzaal)
Over een jongen die er achter komt dat je niet kunt wonen waar je wilt. Eduardo voert ons naar raadselachtige landen met elk hun eigenaardige regels. Figuren als De Huisjesmelker en De andere Burgemeester maken het eduardo onmogelijk om zelf een plekje uit te kiezen. Het lijkt erop dat hij zelf nergens welkom is. Maar gelukkig wordt Eduardo soms ook met complete fanfares ontvangen. Wie weet vindt hij daar een plek om zijn huisje te bouwen...

19.30 Bonte Avond door jullie zelf! (Grote Zaal/kantine)

DEMONSTRATIE TEGEN OORLOG IN IRAK & AFGHANISTAN

Met Fred van der Spek!

Zaterdag 3 juni 16:00 uur
Busstation Oosterwolde